ښایست

لنډې کیسې

صفیه حلیم

۱ .د ببو کور

۲ .بابا

۳ .تاویز

۴ .ښایست

۵ . د نیکه بابا بنګله

۶ .نرسه

۷ .څواک

۸ .د ژبې خرپ

۹ .یواځې شیبې

۱۰ .نیمګړې کیسه

۱۱ .پلار مور او لور

۱۲ .د شیشې ګیلاس

۱۳ .سینما

۱۴ .پوښتنه

دببو کور

هلته به هر وخت يو شور وو، داسی شور لکه چې د واده په کور کې وي. د ماشومانو چغې، د ښځو خنداگاني ، د سړو خبری... بس د ببو کور يو جنت وو. د کلی په مينځ کې د ويالی په غاړه دا کور په څو جريبه مزکه کې جوړشوی وو. د يو سردالان کې به خلکو خبری بل سرته نه اوريدی. د ببو هر يو ځوی چې واده کوو نو هغه له به يې يوه کوټه او يو دالان جوړ يدو .
د شپږو زامنو او څلورو لونو نه علاوه په کور کې څو تنه سپين ږيری او يو څو سپين سری هم اوسيدی چې د ببو د خپلوانو نه وو. ماشومان نه وو خبر چې دوی د ببو سره څه خپلوی لرله خو د هغوی کيسو به ورله خوند ورکاوو. د کور په انگڼ کې د توت او د انارو ونې وی. د لوی ديوال سره د انگورو تاکونه وو چې د اوړی په غرمو کې به ورلاندی ماشومانو لوبې کولې. او د مشرانو نه په پټه د انگورو تروی پاڼې او يا خام انگور به يې خوړل. کله کله به يو سپين ږيري سړي هم هلته کټ واچوو او د ځېر تر سوری لاندی به يې خوب کوو.
د ببو د کور دروازه نه وه. بس يو لوی در او د هغی مخی ته وړوکی خام ديوال وو چې ښځی به د هغی شاته ودريدی او کله به يې د هگيوال او کله دبنجاری نه شيان پلورل. د اوړی د غرمی به چې په پټو کې لو کيدو او د کور ټول غړی به هم هلته وو پدی کور کې به يو څو شيبو لپاره خاموشي شوه. يوه زړه انا به په دالان کې ناسته وه او ځان ته به يې ببوزی وهلو. پدی محال به دومره چپتيا وه چې د مچانو بنگا به هم نه اوريدل کيده. بيا به يو مچ را والوتلو او بنگ به يې وکړ. د مازديگر په تناره کې به د چم گاونډ ښځو خپلی ډوډی پخولی. شپی د ډيوې او د هری کين په رڼا کی به ښځو څرخی گرځولی ، ټپی به يې ويلی . ماشومانو به پټ پټونی کولې او سړي چې به د حجری نه دې کور ته راتلل نو په لاسونو کې به يې بلې شونټۍ نيولې وې. د ببو په کور کې کله کله جنگ هم وشو يو ماشوم به بل د لاسه شی وتښتوو، منډی تړړی شور ماشور به جوړ شو. ځوانی مرگ، بی حيا، سوډر او دغسی نورالفاظ به ماشومانو زده کړل. ميندو به يو بل ته پيغورونه او سپکی وويلی ، خو لږ وروسته به بيا ټول ارام او خپل کارونه به يې کول. د ببو په کور کې ددنيا هر څه وو. هغه دنيا چې ډيره وړه او حاجتونه بې ډير محدود وو. ستنه، تار، قيچي (بيتی) د گنډلو ماشين، د شيشی گيلاسونه، چيني لوښي، د ميسو پتنوس او دا هغه شيان وو چې د کلی د هر کور پر هری غنم ښادی کې به خلکو د ببو نه په پور وړل.
بيا يوه ورځ د ببو مشرزوی خليل دوبۍ ته د تللو فيصله وکړه. دی په ښار کې د يو مستری سره د موټرو د پرزو جوړولو او د ويلډنگ کار زده کړی وو. په دوبۍ کې د داسی کسب گرو ضرورت وو. خليل خوشاله وو خو ببو وارخطا وه. هغه په خپل ټول ژوند کې ښار ته يو څو واری تللی وه. دا هم نه وه خبره چې نړۍ څومره لويه ده، پکی څومره خلک وسيږی. په کومه ورځ چې خليل روانيدو ببو په کور کې لوی خيرات کړی وو. ډير خلک راټول وو. دببو امړيندو اخوا د يخوا منډی وهلی او په ميلمنو گرځيدی، خو ببو په يو کټ ناسته وه. د کلی ښځی به راغلی او يو څو شيبی به دی سره کيناستی. چا به ورله مبارکی ورکړه، چا تسلی او چا به ورسره وژړل خو ببو غلې ناسته وه ، هيڅ خبري يي نه کولی. د خيرات ډوډۍ وخوړل شوه او د ببو په کورکې يوه شيبه خاموشي شوه. د خليل بکس په يوه ټانگه کې کيښودل شو، هغه د خپلی غاړی نه د گلونو څو اميلونه لری کړل چې خويندو ورته راوړی وو. بيا د وروستی ځل لپاره د ببو سره جوخت کيناستو. هغی ته يې تسلی ورکړه چې شپږ مياشتی وروسته به په چوټۍ راځي خو ببو هم هماغسی غلې ناسته وه. د کور سپين ږيری راټول شول ، يوی ښځی د خليل په سر قران ونيولو.

ده د وروستی ځل لپاره د مور پښی ښکل کړی. ببو ورته په سر لاس کینبود یو څه دعایي وکړه خو دومره په ټیټ غږ چې هیچا نه اوریده. خلیل د ورونو او د ماشومانو په بدرگه له کوره ووتلو. یو چا ډک جام اوبه وریسی وروشیندلی .
ټولی ښځی د ببو کټ خوا او شا ته کیناستي، څوک په زمکه او څوک په نورو کټونو خو ببو نه ژړل نه یې څه ویل. بیا نوری ښځی خپلو کورونو ته ولاړی او د کور ښځو لوښی لرگي راټول کړل، د ببو گیرچاپیره د ژوند کاروبار بیا پیل شو خو هغه همدغسي په کټ ناسته وه. یو چا ورته وویل "ببو د مازیگر مونځ به درنه قضا شي" خو ببو بیا هم را پا نسیده، د خلیل ښځی ورته پام شو. خواښي ته ورنږدی شوه او دی ولیدل چې د هغی په بانړو یوه اوښکه لکه د ملغلری پرته وه. سترگی یي دروازی ته نیولی وي امږور یي لاس ونیولو او ورته یې وویل "ببو راپاسه" خو ببو لکه چې یوې بلې دنیا کې وی، له سترگو یې دوه اوښکی راتوی شوي او په یوې سلگی یي وویل "د ببو کور وران شو."

بابا

زه د گنډلومشین ته ناسته یم. د لور کمیس مي ایله د مشین ترغاښ لاندې ایښی دی، چې د نگارې غږ اورم. زه یوه شیبه غوږ نیسمه، نگاره په قهر شوه. اوس یې غږ نور هم لوړشو. زه پوهیږم چې نورگنډل نه شم کولی. بابا لکه چې بیا نن کوم شی خوړلی دی، زما دا اندازه ځکه سمه ده، چې له تیرې میاشتې راهیسي کله د نگارې او بابا ناندرۍ پیل شي، نو زه هم په کې د روغې جوړې لپاره ورغوښتل کیږم .
نور کله د نگارې په کور کې ډېره خاموشي وي. یوازې د بابا غږ اورېدل کیږي. نگاره او د هغې بچیان په ټیټ غږ خبرې کوي، خو کله چې بابا له بازاره څه خوړلي وي، بیا نو د هغه غږ څوك نه اوري، یوازې نگاره لگیا وي. هغه زما د ماما لورده، کونډه ده، د دریو اولادونو سره د مور او پلار کره اوسیږي. زموږ او د ماما کورونه دیزوال په دیوال دي. یوه وړه کړکۍ د دواړو کورونو ترمنځ لکه د میږې لار ده، چې ښځې او ماشومان ترېنه اخوا دېخوا دانگي .
ماما ته موږ ټول بابا وایو او بابا د معدې تکلیف لري. ډاکټرانو ورته ویلي دي چې نرم خواړه به خوري. زیات غوړ، مرچ مساله او د بازاري خواړه ورباندې بند دي. نگاره د بابا یواځینۍ لورده او په یوې بهرنۍ اداره کې کار کوي. بابا د سرکاري نوکرۍ نه گوښه شوی دی، اوس د اویاوو کالو دی، د معدې له تکلیف پرته نورصحت یې ډېر ښه دی. خو نگاره تل د پلار په اړه خواشینې وي. بابا څو وارې د معدې د پرهردلاسه په روغتون کې داخل شوې و.
کله کله یې د معدې تیزابیت دومره ډېر شي چې د درد له لاسه بې شیمې وي. نگارا ورته د چرگ ساده ښوروا پخوي. له ښاره ورته رنگارنگ بسکیټ راوړي، الوگان ورته اېشوي، میده کوي او بیا لکه د ماشوم بابا ته په خپلو لاسونو ډوډۍ ورکوي. مامي پخپله د لاسونو او پښو د درد له لاسه په کور کې ډېر څه نه شوی کولی .
بابا د چکر په پلمه له کوره وځي، کله له شاکرحلواي نه حلوه پوري اخلي. هملته د دکان ډډې ته جوړ دکانچې کښیني او خوري یې، کله د عبدالکریم له هټۍ یوه لویه رکابۍ د لوبیا اخلي. ښه د لیمو اوبه، سره مرچ او مالگه ورباندې واچوي او خوري یې. جانباز نانوای هره جمعه کله پخوي، په دې ورځ بابا ځان پټ له کوره باسي او لږ تر لږه د لسو روپو کله ارو مرو خوري، چې ښه غوړ او مرچ مسالې هم په کې وي .
د نگارې درې واړه ماشومان د بابا څارنه کوي، خو بابا له ډېر چلونه ورځی. هغه دی د نگارې غږ راپورته شو. ما ته اوازونه کوي:

..."یا درخانۍ!... ته راشه!"
زه ګنډل پرېږدمه او ورځمه، چې روغه وکړمه، له کړکۍ دانګمه، له غولي برنډې او له برنډې کوټې ته ورځمه... بابا یوې خوا ته پرقالین ناست دی، سر یې ځوړند دی او مخ یې مسکین ښکاري. د نګارې واړه د برنډې له کړکۍ دننه کوټې ته پټ- پټ ګوري. ما مې پر کټ ناسته ده او په زوره زوره ځان ته ببوزي وهي، سره له دې چې پکه ورته لګېدلې ده. نګارې لوپټه غورځولې، مټې یې رانغښتي دي او په ټوله کوټه کې ناکراره یوې او بلې خوا ته ګرځي. زه خبره یمه چې نګاره په داسې وخت کې سخت په قهر وي. زه ورځمه له بابا سره کښېنم او ترې پوښتمه:
"بابا! بیا دې څه خوړلي دي؟."
بابا سر راپورته کوي او زما خبره لا نه وي پوره، چې وایي :
"هېڅ... والله که هیڅ مې خوړلي وي ."...
بیا غږ ټیټ کړي او دویمه جمله د شونډو په منځ کې وایي :
"ناحقه راباندې په قهر ده."
بیا ورو غوندې د سترګو په کونج کې نګارې ته ګوري. نګاره لکه د زمرۍ راتاوېږي او په لوړ غږ وایي :
"اوس د ډوډۍ وخت دی، بابا ته وایه چې ولې ډوډۍ نه خوري."
زه بابا ته ګورمه. دی وایي :
"تا د معدې تکلیف نه دی تیر کړی... ډوډۍ مې زړه ته نه کیږي."
نګاره بیا راتاوه شي: "ښه... یو ساعت وړاندې د جمشیدي پکوړو ګاډۍ ته څوك ولاړ و."
بابا ژر ناره کړه: "زه خو هسې هلته ولاړ وم. یو پخوانی ملګری مې ولیدو، دهغه حال مې پوښتلو."
نګاره ځان پر یوه کرسۍ راغورځوي او وایي: "زه د شاخوبانې ترور پوښتنې ته ورغلې وم، له هغه ځایه ژر راوتلمه، چې د ډوډۍ ناوخته نه شي. ما په خپلو ګناه ګارو سترګو ولیدل چې بابا د پکوړو له ګاډۍ سره جوخت ولاړ و."
بابا سر نور هم ټیټ کړ. دومره چې زماورباندې زړه وسو. د هغه په دفاع کې مې وویل :
"د ګاډۍ سره ودرېدل خو دا مانا نه ورکوي، چې بابا به ارو مرو پکوړې هم اخیستي او خوړلي وي.
بابا چې خپل د مدافع وکیل ولید، نو یو څه زړور شو، سر یې راپورته کړ او وایي :
"دغه خبره خو زه هم ورته کوم، چې زه مازې هلته د خپل ملګري حال پوښتلو ته ولاړ وم ."
نګاره یو څه ارامه کیږي. وایي: "ښه، که پکوړې هلته نه دي خوړل شوي، خو کور ته راوړل شوي دي ."
بیا په چیغه خپلې وړې لور ته غږ کوي:
"نورینې! دلته راشه... بابا نن څو پکوړې درکړې وې؟."
د درې کلنې نورینې په غټو غټو سترګو کې هم ویره ده او هم پرېشاني. دا پوهیږي چې د راز په ویلو او نه ویلو دواړو کې تاوان دی. په منډه راځي او زما په غېږ کې ځان پټوي. بیا وایي :
"بابا دوه پکولې لاته لاکلې وې."
د نورینې ځواب د یوه ډیپلومات ځواب و. دا له موره وېرېدله، په داسې وخت کې د بابا دفاع ورته عبث کار ښکارېده. هغې داسې فکر کاوه، چې پکوړې بد شی دی، د بابا لپاره؛ خو دا یې نه ویل چې دې له پکوړو سره څه وکړل؟.
نګارې توره وبربښوله او ویې ویل :
"بابا دوه پکوړې چې نورینې ته ورکولې، نو څه شرط یې ورباندې ایښی و؟."

دا پوښتنه هغې له خپلو دوو زامنو وکړه چې له کړکۍ یې پټ- پټ راکتل. هغوی تر نورینې زیات ډیپلوماتان وو. ژر یې له هاغه ځایه پښې سپکې کړې .
د نګارې شاهدان لاړل، نو هغه یو څه ستړې معلومېده. بابا هم حوصله موندلې ده. فکر کوي چې جنګ پای ته رسیدلی دی. اوس هڅه کوي چې له کوټې ورو غوندې ووځي. په دې کې نابېره وړه نورینه زما له غېږې ناره کوي :
''بابا لاته ویلي وو، چې ادې ته مه وایه، بیا ما پکولې وخوللې.''
''هې هې! لعنت دې وي د ماشوم په عقل''. دا خبره ما له ځانه سره وکړه. نګارې لږه دمه کړې وه، له تازه دم ځواب سره بیرته رابېره شوه :
''دا یې لا بله بده... هم له مرچو ډکې پکوړې خوري، هم زما لور ته رشوت ورکوي او هم بیا په دروغو یې هم اموخته کوي.''
او له دې خبرې سره د هغې سترګې له اوښکو ډکې شوې .
ما مې په دې وخت کې بهر برنډې ته وتلې وه، د لور له غږه پوهېږي چې دا زهیره ده. بیا رادننه کیږي، ببوزی یې په لاس کې دی او پرمخ یې داسې علامه ده چې بابا هم پر دې ببوزی ووهي.
خو یو څه د هغه د سپینې ږیرې، یو څه زما د موجودیت او یو څه د پخوانۍ مینې له کبله مجبوره کیږي، لاس نیسي، کښیني او راته وایي :
''د دې سړي همدغه حال دی. نه په خپلې ګټې دی او نه تاوان، خیټه یې په لاس کې نیولې وي. اوس لږه شیبه وروسته به یې د درد له لاسه ټول کور په سر اخیستی وي. همدغه نګاره بیا ورته دارو درمل کوي. پرون یې هم په بازار کې سموسې خوړلې وې، کرۍ شپه یې په ویښه تیره کړه.''
نګارې تر اوسه ډېرې په حوصلې جنګ کاوه او میدان یې ګټلی و. خو د مور په خبرو یې لکه چې زړه راډک شو. وایي :
''ما ته د سړي د مرګ نه وروسته درې اولادونه نه دي پاتې، زه د څلورو ماشومانو مور یم او دا یو په کې تر ټولو زیات رنځ راکوي .''
اشاره یې بابا ته وه. زما مخامخ پر غالۍ کښیناسته او وایي :
''هره ورځ همدغه حال دی، کله د جمعه ګل د دکان نه کباب وخوري، کله یې اېشېدلي وړې خوړلي وي، هاغه بله ورځ یې چولې (نخود) خوړلې وې .
بابا ته ګورمه، اوس یې بیا سر ټیټ نیولی دی. د خجالت او جرم له احساسه په ډک غږ وایي :
''تاسو به باور نه کوئ... زما غوندې د زړو خلکو حافظه ډېره کمزورې شي... ما نه خو هیر وو چې ډاکټر راته ویلي دي...: بس کله چې وږی شم، هر شي ته مې زړه کیږي. نن د پکوړو د ګاډۍ له خوا نه تیرېدم، یو لږ مې واخیستې، چې په کور کې به یې ماشومانو ته ورکړم. یو دوه دانې مې دې وړو ته ورکړې، ما ایله څکه کړې ده. ډېر مې نه دي خوړلي، خوله مې پیکه وه... زیات مرچ او مسالې پکې نه وې.''
د بابا دا اعتراف د نګارې دوو زامنو هم لکه چې اورېدلی و، ګورمه چې له نیمې وازې کړکۍ نه یې سرونه راښکاره شول، اوس ټول نګارې ته ګوري. هغه له خپله ځایه راپاځیږي او اعلان کوي :
''اوس که په دې کور کې هرڅوك ناروغیږي او که مري... زه یې ډاکټر ته نه شمه بیولای. څوك دې په جمشیدي پکوړو والا پسې ورشي، چې امبولانس راولي. زه له ژونده بیزاره یم. شپږ ورځې په دفتر کې کار کوم، په اوومه ورځ مې زړه غواړي چې ارام وکړمه. خو هره جمعه همدغسې په ناندریو کې تیریږي.''
نګارې دا ټولې خبرې په تللو کې وکړې... نورینې زما غېږه پرېښوده او اوس په خپلې مور پسې منډې وهي .

بابا هم دلته پر غالۍ وغزېږي، مامي ورته ببوزی وهي. زه خبره نه یم چې که د بابا په خیټه کې درد وشو، نو نګاره به ورته له خپلې کوټې رامنډې کړي. د درملو غم به يې کوي. زه په دې هم خبره یم چې سبا ته بابا د جمعه ګل د دکان کباب خوري، یا به له شاکر حلوایي نه مټایي، یا لوبیا... بابا نه منع کیږي.

تاویز

هاشم د ښاري سروېس نه په بیړه ښکته شواو غوښتل يې چې دسړک پورې غاړې ته ولاړشي خو نابېره... شاته نه چا وربانديې غږ وکړو"وا خانه... تاته وایم... ودرېږه... دابټوه دې واخله." هاشم هیڅ نه اورېدل، په ده تادي وه خو بل کس وربانديې چیغې کړې..."استاده پټاکې دانه دې هیره کړې ده" هاشم شاته وکتل... یو بل تن ناره کړه.... ودرېږه.... بکسه درنه پاتې ده.
هاشم ددې خبرې په اورېدو د تخر په جیب لاس ووهلو او بیا يې روان بس ته وکتل یو سړی د بس دکړکۍ نه نیم بهر راځوړند و،نورو سورلیو ډرایور ته چیغې وهلې چې ایسار شه... که نه دا ښاري بسونه خو دباد په اس سپاره منډې وهي،له کړکۍ نیم بهر راوتلي کس په یو لاس کې د هاشم وړه بټوه نیولې وه،او چې دی ورنږدې شو هغه په زوره زوره لګیا و"په بس کې ویده وې نو اوس خو راویښ شه... داځلې درسره بخت یاري وکړه زما ورته پام شو که نه دا ښار د غلو ډک دی."
هاشم دسړي دلاس نه خپله بټوه واخیسته اولایې دتشکر او مننې جمله په خوله کې وه چې بس ګړندی شو او د نورو خبرو پر ځای سړي ته لاس وخوځوو. ده بټوې ته کتل . په دې میاشت کې دا دویم ځل و چې دهاشم نه بټوه پاتې کیده او نورو خلکو ورپسې رازغلولې وه. دی دسړک نه پورې غاړې دخپل دفتر دلویې ودانۍ په لورې روان شواوچرت يې وهو چې ده خو دخپل ځان نه زیات دبټوې ساتنه کوله اوس وربانديې څه چل شوی و؟ داسې نه وه چې په دې بټوه کې ډېر مال و،او یا دا چې بټوه قیمتي وه. هاشم په یوه دفتر کې منشي و او دا بټوه يې دیو ګاډې والا نه په لسو روپو اخیستې وه.
دمیاشتې په سر کې به يې دتنخوا ټولې پیسې دخپلې مور په لاس کېښودې او هره ورځ په يې له هغې د لارې کرایه اخیستله،دبټوی په یو جیب کې به يې ماتې پیسې وې،په بل کې شناختي کارډ دریم چې زنځیر يې لاره په کې دلسولسو دوه نوټونه و،او دا يې د ډیر بد وخت لپاره په کې ساتل. د هغه وخت لپاره چې ده يي اندېښنه لرله، ناوخته له دفتره راوتل،په خوشې لاره کې بې سورلی پاتې کیدل او ناڅاپه ناروغي.
دزنځیر دجیب دلاندې یو بل پټ جیب دی چې په لومړي نظر هیچا ته نه ښکاري،او هم په دې جیب کې د هاشم لپاره تر ټولو ارزښتناکه شی بند و،دا دکاغذ یوه وړه ټوټه ده چې وربانديې څو جملې لیکلي دي دا کاغذ هغه ته وږمې ورکړی و.
هاشم په مهاجرت کې دښوونځي سبق پوره کړی و،او اوس بیرته چې خپل کلي ته راستون شو، نو دکونډې مور په وینا په ښار کې يې ځان له نوکري پیدا کړه، دکلي ځینې خلک بیلا بیلو ملکونو ته مهاجر شوي و. دهاشم دوړوکي کور ترڅنګ داحسان کاکا پخواني کورته هم دده دوه زامن بیرته راغلي و. نور لاتراوسه په نوروهیوادونو کې وو، په دې کلي کې ډېره موده وروسته د واده نغاره غږېدله، او د هاشم مور هم دنورومیلمنو په څیر داحسان کاکا د کشرځوی واده ته ولاړه. هلته يې دومره پیغلې جینکۍ ولیدې چې د هاشم د واده د ارمان يې بیا په زړه کې جوش ووهلو.
خوپه دې ورځو کې دهاشم په دفتر کې یوه نوې جینۍ دکار لپاره راغلې وه،هسې خو هلته ډېرو ښځو کار کاوو،خو دا جینۍ ښایسته وه نوم يې بل څه وخو هاشم به ورته وږمه ویل،ځکه د هغې

په مېز به هره ورځ د تازه ګلاب یا نور خوشبویي لرونکي ګلونه ایښي وو،داسي بریښېده چي په کور کي یي ډېر بوټي وو،په دفتر کي نور سړي هم دوږمي نه تاوېدل راتاوېدل خو دهاشم په زړه کي دهغي لپاره زوروره مینه پیداشوه. دومره زوروره چي یوه ورځ مور ورته دواده خبره وکړه نو ده ورته وویل"زه لاواده نه غواړم" بیا نو هره شپه دهاشم دمور پوښتني ډېرېدي. په سر کي به یي ورته نصیحتونه کول چي وخت بیرته نه راګرځي، دی اوس دپنځویشتو کالو و،دده همځولي ټول دري اوڅلور اولادونه لري. بیا به یي نصیحت په پوښتنو بدل شو"څوک دي خوښه ده. ولي یي رانه پټوي؟ که غواړي د جینی کور ته به ورشو". څو اوونی تیري شوي نو مور ورباندي جذباتي فشار راوړ، هاشم به کورته راغی نو مور به یي په کټ پرته وه،څه خاصه ناروغي به یي نه وه،بس کله د پښو د درد او کله دلاسونودخوږېدو فریاد به یي کوو. هاشم به هره ورځ په خپلي بټوي کي یوځلي لاس وهلو،هغه وړوکی کاغذ به یي ترېنه راویستلو په دي لیکلي جملي به یي ولوستي موسکی به شو،بیا به یي لکه دیو تاویز دبټوي په پټه خانه کي کیښودو،او په چرتونو به شو چي مور ته څه ووای.

دهاشم په دفتر کي به دېوډی نه وروسته ځینو کارکونکو لمونځونه کول،ځینو به چي له کلي راتلل په ښار کي دضروري کارونو یا سودا لپاره منډه کړه،هاشم به هم کله-کله بازار ته ورچکر شو. په بازار کي به یي رنګارنګ شیان لیدل اوپه تصور کي به یي وږمي ته اخیستل.

تر اوسه ده دوږمي سره ډېري کمي خبري کړي وي،هغي به دنشریاتو په برخه کي کار کاو. هاشم دا هم نه غوښتل چي ددفتر نور خلک دي دده په احساساتو خبر شي. هغي دوږمي بدنامي هم نه غوښتله، خو یوه ورځ ورته خدای موقعه برابره کړه. ددوی همکار زیارت ګل ټولو ته د واده بلنه ورکړي وه. میلمستیا په یو ریسټورنټ کي وه اودمازدیګر دچایو نه وروسته هغه کسان چي په لرو سیمو کي اوسیدل راپاڅیدل. هاشم هم غوښتل چي کلي ته ولاړ شي، په دي ډله کي وږمه هم وه،دددفتر ګاډي دوی ځای پر ځای ښکته کول، هاشم د وږمي سره خبري کولي خو هغه غلي وه.
د وږمي کور په یوه تنګه کوڅه کي وۀ،او ګاډی نور دننه نشو تللی، په دي وخت کي هاشم دګاډي نه ښکته شو او وږمي ته یي وویل"که غواړي زه به درسره ترکوره ولاړشم"اوس کوڅه تیاره وه. وږمي ورته دمنني یو څو جملي وویل اوهاشم ورسره روان شو. د ده زړه دخوشحالی نه په ټوپونو و، ډرایور ته یي دانتظار ویلي و، خو دا هیله یي پیدا شوه چي که وږمي راته دکښیناستو یا د چایو ست وکړو نو دی به اورمرو ورکره ایسارېږي. وږمه په لاره کي هم خاموشه وه، یو وړي لرګیني دروازي مخي ته ټغرځوړند و، وږمه هلته ودرېده او هاشم ته یي وویل"بس ستاسو ډېره مننه دا زما کور دی" دا یي وویل او دروازه یي ټیله کړه نو هغه خلاصه وه. تر څو چي هاشم ورته خدای په اماني ویل وږمه د ټغر شاته بیا ورکه وه.
په تیاره کوڅه کي هاشم ډېر نا هیلی روان و، په زړه کي یي دا ټپه وګرځیده.

ماته دي څه ویل مانه هیر شو
ماته هغه خبره بیا وکړه مئینه

دی نه پوهیدو چي وږمي ته څرنګه دزړه حال ووایي، په بټوه کي ایښی کاغذ هغه ته ډېري هیلي وربښلي خو مخامخ به وږمه داسي وه لکه د دفتر نور غړي. په موټر کي هاشم ځان ته تسلي ورکړه چي وږمه سوچه پښتنه ده، څنګه به یو غیر سړي سره اضافي خبري کوي. په دي خبره یي زړه خوشحاله شو،په هاغه شپه یي مور ته دزیارت ګل دواده کیسي کولي،مور هم لکه چي بانه غوښتله ورته یي وویل:
"ستا دواده وریژي به کله خورو"هاشم ورته وویل:

"موريې بس لږ انتظار نور وکړه" په بله ورځ هاشم فیصله وکړه چې نور به وخت نه ضایع کوي او ورمې ته به هم هماغسي لیک وراستوي لکه چې دې وراستولی و،خو بیا یې دا فیصله بدله کړه هسي نه ورمه پرې غوصه شي،څو ورځې نورې هم دغسي تیرې شوی،هاشم ځان سره کرل رېبل چې څه وکړي دی به هره ورځ دماسپښین دوه بجې ددفتر د فوټو کاپی ماشین کاروو،دلته به یې هاغه پاڼې کاپي کولې چې د دفتر مشر به ورته هره ورځ ورکولې.
همدغسي یوه ورځ هغه دورمې سره هم د ځینو پاڼو په کاپي کولو کي مرسته کړې وه،او هغه ورځ د هاشم د ژوند مهمه ورځ وه، د هاشم په دفتر کې هم اوس کمپیوټر راغلی و،دوی ته ددوو ورځو دتربېې نه وروسته ویل شوي و چې نور کار به په خپله دکمپیوټر په کارولو زده کوي،هر چا به زیار ویستلو چې زر تر زره یې زده کړي،هاشم هم خواري کوله خو کله نا کله به داسي بند شو چې نورو نه به یې مرسته غوښته،خو دوی به هم نه پوهېدل.
ها شم به دېوډې پر وخت هم په کمپیوټر اخته و،یوه ورځ هم دغسي بوخت و هاغه څه چې ده غوښتل کمپیوټر به ورته د رد ځواب ورکوو،دډېرې خواشینې نه ددفتر په دروازه کې ولاړ وچې له چا مرسته وغواړي،همدغه وخت ورمه له هغه ځایه تېرېده،ده ته رانږدې شوه پوښتنه یې ترې وکړه او بیا ورسره دکمپیوټر لورې ته راغله، څو پوښتنې یې ترې وکړې او په خپله په چوکۍ کښیناسته هر څه یې ورته سم کړل په کاغذ یې ورته نقشه جوړه کړه چې که بیا کمپیوټر کار ونکړو نو دنقشې له مخې دې بېنې ووهي.
ورمه چې له چوکۍ راپاڅېده نو هاشم ته یې وویل"ستا یادېږي چې یوه ورځ فوټوکاپی ماشین کار نه کاو او تا راسره مرسته کړې وه،ما درته دمننې نوټ هم لیکلی و،که بیا دې هم کمپیوټر کې مرسته په کار وي راته وایه،هاشم په هغه ورځ دومره خوشحاله وچې مورته یې له ښاره میوه یوړه،او هغې ته یې دورمې دکور پته ورکړه چې غوښتوته یې ولاړه شي.
مور یې په راتلونکې اونۍ خپله خورزه را وبلله او دواړه دورمې کورته ولاړې،هاشم دوی کوڅې ته برابره کړه او په خپله دښار یو ملګري کور ته ولاړ،دوی دماسپښین نه وروسته تللي وو،او دوه ساعته چې واورېدل نو هاشم ورپسي بیرته ولاړو.
کور ته دراسېدو سره سم هاشم دمور مخ ته وکتل،هغه ډېره خوشحاله نه ایسېده دترور لور یې چایو جوړولو ته ولاړه نوترې پوښتنه وکړه"څنګه مورې ورمه دې ولیده...کورنۍ یې څنګه ده؟"
مور ورته وویل"بچیيه زړه دې صبر کړه. د ورمې مور دا خپل وراره ته په نکاح کړې ده، هلک بهر ملک کي دی کال ته به راشي نو واده به کېږي" هاشم د مور ددې خبرو په اورېدو داسي شولکه چې وینه ترې چا زبېښلي وي.
په بل سحر هاشم دخپلې بټوې دپټ جیب نه هغه کاغذ راوویستلو چې لکه دتاویز یې ساتلی و.
په دې دورمې دلاس لیک و په کې لیکلي و"نن چې څرنګه دې زما مشکل حل کړو په ربټیا زه دهغې مننه درڅخه نشمه کولې ژوند کیدای شي همداسي وي چې دیو بل په کار شو زه به هم دهغې ورځې په انتظار یم چې ته راباندې غږ وکړې زه به ستا پور وړې یم" هاشم دا کاغذ وشلو او ټوټې یې بهر په کوڅه کې باد کړی، بیا یې د جیب نه هغه کاغذ راوویستلو چې ورمې ورباندې دکمپیوټر دکارونې نقشه جوړه کړې وه،او ډېر په احتیاط یې دبټوې په پټ جیب کې کېښودو.

ښایست

"دا چای دې سړې شوی!" د خوابنې ددې خبرې په اورېدو نازو د خپلو خیالونو له نړۍ را بهره شوه. هغه په کوټه کې تودې بخارۍ سره ناسته وه، بهر سخت باران و، لږه شیبه وړاندې واورې ورېدې او نازو له کړکۍ د واورو په ننداره وه. دهغې له ماشوم والي واورې خوښیدې، ددوی کلی

دسوات په دنګو غرونو کې و،او هلته به هر کال ښې واورې ورېدې، د ژمي لومړيو واورو چې هر څه به سپين کړل نو هغې به په پټه دخپلو همزولو سره د واورو خوړلو تا بيا وکړه. يو چا به د کورنه ګوړه راوړه او په واورو کې به يې ګډه کړه. ددې به څومره خوند و هغې دچايو پياله راواخيسته او يو ګوټ يې ترې وکړ. اوس خوابنې يې هم د بخارۍ سره نږدې کيناسته، داوسکو او دبادامو کاسه يې ورته وړاندې کړه، نازو يو بادام راواخيستو اوورته ځيرشوه. هغې ته دخپل کور دبادامو ونه را ياده شوه دشنو بادامو په شکولو څوواري مورترټلې وه.

دنازو خوابنې څو شيبې دې ته وکتل او بيا يې وويل"څه چرت وهې لورې؟" نازو لکه چې له خوبه راويښه شوه "هيڅ هم ترور ...بس هسې" په دې وينا هغې بادام خولې ته کړو، په نکريزو سروګوتو يې د نوو سرو زرو ګوتمۍ پرک ووهلو.

نن څومه ورځ وه چې دنازو ډولۍ ددې کور ته راوړل شوې وه په کورکې پاتې دلرو ځايونو ميلمانه هم اوس تللي وو،تر اوسه نازو سره به چارچاپيره همدغه ميلمانه ناست و. نن سحر دهغې کشره لور دنازو ايندرور خپل کورته تللې وه او وس دوی داوړه په کور کې يواځې وې. دنازو ميړه انور کار ته تللی و دی په سر کاري روغتون کې ډاکتر و،يوه مياشت به يې د ورځې کار کاو،او يوه مياشت دشپې، نازو له کلي ښار ته راواده شوې وه، او دښار دا کور ورته ډېر تنګ ايسيدو ،درې وړې کوټه ګۍ او يو دالان په کې و، غولی يې نه و، ددالان او دکوټو ترمنځ وړوکې غسل خانه او په يو وړوکې کوټه ګي کې دپخلي ځای و. دالان ته يو تغر ځوړند و،ځکه مخامخ ورته اوچت کور جوړ شوی و،او دهغه له کړکيو به خلکو ددوی دالان ليدی شو.

نازو به د شين اسمان دليدو لپاره له کړکيو کتل دا کړکۍ ډېرې اوچتې جوړې وې اوسرک ترې نه ښکاريدو ،دهغې دپلار کور څومره مزکه لرله او په کې څومره ونې وې،دبادامو ،مالټو ،انارو ونې سهار وختي به په کې څومره مارغان راتول و ناڅاپه نازو خپل ځان په يوبندي خانه کې احساس کړپه دې وخت کې دروازه وټکېده اوڅوميلمانه رادننه شول دا دچم ګاونډ يو څو ښځې وې چې دنازو خوابنې سره يې تګ راتګ کاوو،دا څو شېبې دوی سره کېناسته او بيا دچايو ډوډۍ په غم کې شوه،نن هغې په لومړي ځل پخلی کاو نوډېر په شوق لګيا وه،کله چې په دستر خوان دهغې دلاس پاخه شيان يوړل شول نو ټولو يې ډېرصيفت وکړو، نازو دخوشحالۍ احساس وکړو دهغې دښار ښځې خوښې شوې، څومره په ادب يې خبرې کولې، ددې دکالو پترو ستاينه وشوه، نن هغې ځان هم ښايسته کړی و.

انورچې له کاره راغی نونازو ورته هر څه په پټنوس کې دهغې کوټې ته يوړل،هغې ډوډۍ وخوړه او نازو ترې تاوېده راتاوېده،انور په خاموشۍ خپله ډوډۍ وخوړه نو نازو ترې لوښې اوچت کړل،ددې تلوسه وه چې انور به يې دډوډۍ صفت وکړې يا ددې ښايست به وستايي خو ده هېڅ ونه ويل،دهغې په زړه کې دا خبره غوټه شوه دا څنګه کېدای شي چې دهغې دخوابنې يا د نورو ډوډۍ او د نازو په ډوډۍ کې توپير نه و،هغې خو ډېره ښه ترکاري پخوله،ان تر دې چې خوابنې هم ورته ويل چې دومره خوندوره ډوډۍ هغه په خپله هم نه شي پخولې.

نازو دښونځي سبق نه و ويلی خو ليک لوست يې زده و، رنګ يې سکڼ و خو دکور په کارونو کې ډېره تکړه وه، انور ورسره ډېرې خبرې نه کولې،له کاره چې به راغلو نو دبخارۍ سره به وغزېدو،ماښام به يې په ټي وي کې هندي فلمونه ليدل،دنازو

هم دا فلمونه خوښيدل، په تيره بيا هغه سندرې چې جينۍ او هلک به په کې په ښايسته ځايونو کې ښودل دوی به ديو بل په غاړه کې لاسونه اچول تر يو بل به ځارېدل.

دنازو دا ارمان و چې يو ورځ انور هم دا ښايسته ځای ته بيولې وای،خو بيا به يې له کړکۍ بهر اسمان ته کتل، سږکال ژمی غزېدلی وبهر ساړه و، ختې وې، دکلي نه يې ورور راغلی و او ورته يې ويلي و چې سختې واورې شوي وې، ټول غرونه سپين و. دنازو په زړه کې وګرځيدل چې دا

هم دفلمي جينى په شان موزې په پښو کړې، په اوږده کوټ کې ځان پټ کړي، سره وړینه خولۍ په سراو هم هماغسې وړین مفلر له غاړې تاوکړي، انور پسې منډه کړي او په نرمه سپینه واوره کې یې ورغړي. خو هغې نه موزې لرلې،نه کوټ،نه خولۍ او نه مفلر.
د واده په ورځ چې دا له کلي ښار ته راتله نو یوغټ پټو وربانديې غوړېدلی و،موټر ددوی دکور مخې ته درېدلی واوداهم له هغه وخته په کور کې وه. هغې ورځې شمیرلې،اوس یو میاشت کیده چې موریې نه وه لیدلې،هغې دپلار ځیره رایاده کړه او زړه یې راډک شو.
خواښې یې ډیره ښه وه او ورته یې ویلې و چې لاړې ښه شي نو کلي ته به یې بوځي،دوی به ټوله ورځ خبرې کولې خواښې ورته دخپل ژوند ښې اوبدې ورځې یادولې،نازو به دانورسره دخبرو ډېره هڅه کوله خو دانور کیسې نه وې زده، که دې به ورته څه کار وکړو نو په سترګو کې به یې دمننې یوه څپه تیره شوه خو نازو غوښتل چې انور ورته په خوله یو څه ووایي. هغې به ځان جوړکړو خو دانور له خولې نه یوه خبره دستاینې نه راوتله.
یوه ورځ هغې سترګې ښې توري کړې سره اوشنه رنګونه یې له سترګو چاپېړه ووهل،هم هاغسې لکه چې په هندي فلمونو کې به جینکو وهلي وو،شونډې یې سرې کړې په مخ یې دومره پوډر وهلي و چې دا لکه جاپانۍ نانزکه ښکارېده. نازو هوډکړی وچې نن به د انور له خولې یوه ډیره ښه خبره راباسي. د انور ګلابي رنګ خوښیدواونازو دخپل واده د جوړو نه یوه ښایسته ګلابي جوړه واغوسته. انور نن مازدیګر له کاره راتلواوهغه ویلې و چې نن دغرمې ډوډۍ به په روغتون کې خوري.
نازو به بیا بیا ګړۍ ته کتل څلور بجې شوې،خو دانور درک نه و،دهغې تلوسه په زیاتېدو شوه،په تیرو دوو ساعتو کې هغې پنځوس واري ځان په هنداره کې کتلی و،خواښې یې صفت کړی و او نازو ډاډه وه چې انور به ارومرو دې ته ګوري او یو څه به وایي،هغه نن ډېره ښایسته شوې وه،پنځو بجو ته یو څه وخت پاتې و چې دروازه وټکیده او انور رادننه شو. نازو نه پوهیده چې څه وکړي، نور کله به یې ورته ډېر په ادب سلام کووخو ناڅاپه هغه وارخطا شوه ژردپخلي کوټې ته لاړه. دچایو لوښې یې راواخیستل، انور چې مخ لاسونه ووینځل نازو چای دم کړی و. بیا دوی درې واړه کښیناستل او چای یې وڅښلې. انور نازو ته یو نظر وکتل خو هیڅ غږ یې ونکړو. دهغې هم داسې تمه نه وه چې انور به دموریه وړاندې دې سره خبره وکړي.
هوا اوس ماته شوې وه او دوی بخارۍ نه بلوله خو انور دخپل عادت سره سم هم هلته په قالینه وغزیدو،نازو په فکرونو کې شوه چې څنګه د یو څو شیبو لپاره دهغه پام ځان ته واړوي خپلې کوټې ته ولاړه، هلته دالمارۍ په سر یو صندوق ایښی وچې په کې دنازو واده ځینې شیان و، هغې وروغوندې انور ته وویل" تاسو ته وایم... دا صندوق خو راته له المارۍ راښکته کړئ" هغې تر اوسه انور ته نوم نه اخیستو،انور پاڅیدوکوټې ته ولاړو او المارۍ ته یې لاس ورغزولی وچې ناڅاپه نازو ورته ځان وړاندې کړ او ویې ویل"ته ماته ولې نه راګورې؟" انور خو لومړی تندی تریو کړو، بیا لږ موسکی شو او نازو ته ځیر شو، هغې له حیا سترګې ښکته کړې ولې ژر یې ورته بیا وکتل چې دانور په سترګو کې دخوښې احساس ولټوي. دانور له شونډو موسکا ورکه وه. دهغه له سترګو داحساس رڼا نه ښکاریده نازو یو څه نا ارامه شوه اوبیا یې ورته په ګیله منه لهجه وویل"څه خو راته ووایه ...زه څنګه یمه"دانور سترګې وبرېښیدې خو مخ یې دمیز لورې ته واړو. هلته دکاغذي رومالونو دډلې نه یې یوروموال راواخیستو او دنازو مخ یې پرې پاک کړ. هغه هکه پکه ولاړه وه،سپین کاغذ په ګلابي پوډر او په سرخې ولړل شو. انور هغه کاغذ په میز وغورځو او په ډېره نرمه لهجه یې ورته وویل"خپل ښکلی مخ په دې مصنوعي شیانو مه خرابوه"بیا یې صندوق له المارۍ راښکته کړو او په ډېر ټیټ غږ یې وویل"ته په خپله ډېر ښایست لرې او زما هم

دغسې خوښه يې"دايې وويل او له کوټې ووتلو. نازو هم هلته په څمکه کښېناسته ،د ډېې نه يې يو بل کاغذي رومال راوخيستواودسترګو اوښکې اونور شين رنګونه يې ورسره يوځای پاک کړل.

د نيکه بابا بنګله

زه په تقدير باور لرمه خو پلار به راته ويل چې هر انسان هم هاغسې ژوند تيروي چې تيرول يې غواړي... ځينې خبرې دي چې مونږه يې بدلولی شو،هم دا وه چې مونږ. څلور ورونه خويندې يې په ښونځيو کې داخل کړي وو.

زه تر ټولو مشره يم، لسم ته چې ورسيدم نو ځينې خلک زما دغوښتو لپاره راتلل خو پلار مې له ما ډاکټره جوړوله..په هغه سپيرو ورځو کې دموټر ديوه ټکر پيښه داسې وشوه چې زمونږ کور پرې وران شو، پلار مې مړ شو. هغه سرکاري ملازم و او ځمکې مو په کلي کې له ترونو سره وې، دوی به دخپل حق جوار غنم کال په کال رارسول، ماماګانو او تروريانو به هم وخت ناوخت زمونږ سره لاس کوو.

هر چا سره زمونږ د يتيمانو غم و، زما د غوښتو لپاره چې کوم خلک راتلل دوی بيا تګ راتګ پيل کړو. هلک په بهر هيواد کې و، په ښار کې يې ښه کور و، زما دمورلپاره دا ښه موقعه وه چې له ما ځان بې غمه کړي. زه دومره ښکلې هم نه وم. اخر دکوژدنې ورځ وټاکل شوه، خپلوان مې د کلي نه هم راغلل او څو ورځې زمونږ کره ډېره و. دهلک کورنۍ درواج سره سم زما لپاره کالي پترې او نور شيان په يو صندوق کې راوړل او بيا ټولو ته وروښودل شول. زما په سريې سره بنارسي واچوله او دسرو زرو يوه ګوته يې راته په ګوته کړه خوپه ښځو کې پټې-پټې خبرې رواني وې. مازديګرچې ټول خپلو کورونو ته ولاړل نو زما مور ډېره خفه وه زما دتررويانو سره کښيناسته او ټولې ګانې يې بيا راواخيستې.

ښځو دا ويلي و چې ګانې داصل سرو زرو نه وو،خبره خو رښتيا وه زما لپاره ښکلې ګانې له اروپا راوړل شوې وې،ډېر غمې په کې لګيدلي وو،خو دا اصل نه وو. دښځو دا خبره سړو ته هم ور ورسيده، ګانې د ښار زرګر ته يوړل شوی، هغه د سرو زرو بيه ډېره لږه وښودله. وروستۍ خبره يې داوه چې داسې ګانې څوک ناوې ته نه کوي او که زما لورته چا داسې سره راوړې وای نو ما به ورته بيرته ورکړي وی.

اوس نو زما ترونو داسې فکر کاوو چې ګوندې دهلک کورنۍ ورسره درغلې کړې وه، هغوی هم خبرشول او خپل دليل يې ورته وړاندې کړو. دا چې نن صبا داسې ګانې د خلکو ډېرې خوښيږي اوداګانې په ډېرو پيسو شوي دي خو هيچا دا خبره نه منله. اخر دوی په جرګه کې دنورو سرو زرو دګانو دجوړولو خبره وکړه،خو زما په خپلوانو کې يوه څه بد ګوماني پيدا شوي وه،زما مور به سحر ماښام داخبره کوله"بيخ دې دسرو زرو ووځي خبره داعتبار ده"لنډه دا چې خبره ختمه شوه اودکالو صندوق بيرته دهلک کورته وروا‌ستول شو. ما په دې ورځ ځان په کوټه کې بند کړو او ښه مې وژړل، څو ورځې مې ډوډۍ ونه خوړه مشر تره مې راغلو زما په سر يې لاس کيښودو او راته يې وويل اوس به ستا خبره منل کيږي، وايه څه غواړې؟ما ورته وويل زه نور تعليم کول غواړم.

زه پوهيدمه چې زما په کورنۍ کې هيچا په پوهنتون کې سبق نه و ويلی،جينکۍ څه چې هلکانو به هم د ښوونځي نه وروسته يا به ځمکې ساتلې يا به يې کاروبار کاوو. اخرمشرتره مې خبره ومنله زه په پوهنتون کې داخله شومه،له ما کشرې دواړو خويندو هم سبق ويلو،دوی تر ما ښايسته وې يوه د تره او بله د ماما د زوی په نوم وه.

دوه کاله نورهم واوړيدل او زما د وروستيوامتحانونو په ورځو کې زما دواده لپاره بل پيغام راغی. مور مې وارخطا شوه خو دا خلک مې ماماګانو پيژندل، هلک لکه زما په شان يتيم و ، د هغه مور

له دې هم خبره وه چې زه يو واري کوژده شوې وم. زما ماميګانو به مې مور ته ويل چې زبيده ډېره خوشبخته ده چې خلک يې اوس هم غواړي. دهلک کورنۍ شريفه وه، بيا دکوژدنې ورځ وټاکل شوه وداځلې زما مورلړ کسان خبر کړل. ما شکر ويستلو چې سبق مې پوره کيږي او نوی ژوند به مې هم ارامه وي. خو دکوژدنې دمخه دهلک ترور زمونږ کره راغله، زما له مور سره يې يو څو پټې خبرې وکړې او ژر بېرته ولاړه. زما مور ساه نيولې په خپل ځای ناسته وه، رنګ يې تښتيدلی و، ما ورله ژر اوبه ورکړې. پوښتنه مې ترې وکړه چې څه چل دی،هغې وويل چې دهلک کور ته چا ليک ورلېږلی دی چې زبيده وړاندې کوژدن شوې ده او که همهغه ځای واده نه شوه نو هر څوک چې ورسره واده کوي سر به خوري،زما ماما ګان دهلک کورته ولاړل چې هغوی ته ډاډورکړي. ترونه مې دټوپکو سره دهغو نورو خلکو په لټه ولاړل دکوژدنې شيريني هم دغسې پاتې شوه.
د هغو نورو خلکو درک ونه لګيدو چې څه شول، ددې هلک مور وويل چې ماټوله ځواني کونډتون کې دخپل زوی لپاره خاورې کړه، زه نه غواړم چې د پردۍ جينۍ لپاره څوک زما زوی ووژني. ما داخبره ډېره په سړه سينه واورېده،ارمان مې شو چې کاشکې دا سړی پيدا کړم او ورته ووايم"ته سخت بې غيرته يې"خو هيڅ مې ونه کړل. ماما ګانو مې ځان ملامته ګڼلو، ما يوڅو ورځې دخپل قسمت ماتم وکړواو بيا مې ټولو ته خپله فيصله واوروله"که له دې وروسته چا زما لپاره دواده پيغام راوړو،نو زه به ځان په خپله وژنم" دزړه نه مې يو لوی پيټی ليرې شو نو په يو ښوونځي کې ښونکې شوم. زما دکشرو خويندو ودونه يوځای جوړ شول ،ورور مې ښونځی خلاص کړېو،اواوس دترونو سره يې دکاروبار چل زده کاوو.

هيڅا به راسره د واده خبره نه کوله بس يو مور مې وه چې لکه شمع ورو-ورو وېليده،په کور کې دا او زه يواځې وو،د اوونۍ په پای کې به مونږ کلي ته ولاړو اوهلته هم زمونږ د شريکې کور و،زمونږه دحجرې سره نږدې دځمکې په يوه ټوټه يوه ډېره ښکلې قلا وه،چې اوس شاړه پرته وه،او مونږ به ورته دنيکه بابا بنګله ويله،په اصل کې زما نيکه ډېر روښن فکره سړی وهغه غوښتل چې په کلي کې دماشومانو لپاره ښونځی جوړ کړي، دهغه وخت حکومت ورله اجازه ورکړې وه،دقلا يو څو کوټې جوړې شوې وې چې دی مړ شو،بل هېچا بيا دا ونکړای شول چې دښونځي لپاره منډې ترړې ووهي،هسې هم دکلي خلکو په خپلو وړو سبق نه ويلو،زه به چې کلي ته تلمه نو شاړه بنګله به مې ضرور ليدله.
زمونږ په کلي کې اوس څو تنو تعليم کړی و،اورېدلي مې و چې يو څو جينکۍ په بسونو کې نږدې ښارګوټي ته دسبق لپاره ورتللې،ما چرتونه وهل چې که دا بنګله اباده شي نوڅومره ماشومان به په کې زده کړه وکړي،هر وختې به مې له ځانه سره کرل ريبل خو ځان به مې يواځې احساسوو.
دپسرلي رخصتۍ وې مونږ په کلي کې وو، يوه ورځ له ترور سره له کوره وتلمه چې ترونو سره مشوره وکړمه، دغرمې مهال و په کوڅه کې څوک نه و،خو نابېره يو ځوان مخې ته راغی چې ما نه پېژندلو دی ودرېدو په مونږ يې سلام واچوو،او زما له ترور سره يې حال احوال وپوښتلو، ترور مې راته مخ واړو او ويې ويلو"زبيدې دی دې ونه پيژندلو؟"ما سر وخوځوو" بختيار دی کنه" زه حيرانه شومه بختيار وړوکی هلک واو دنورو ماشومانو سره زمونږ کورته دلوبو لپاره راتلو. کله کله به يې په غولي کې ولاړ دمڼې ونې ته وختل او کچه مڼې به يې راشوکولې. يوه ورځ ما لښته راواخيسته نو ټول واړه وتښتيدل،خو بختيار په ونه کې ونښتو او ترډېره وخته زما دلښتې له وېرې هم هلته ناست و، بيا مې مور راغله او دی يې له ما خلاص کړو. هغه وخت ما ورته ويلي و چې که بيا مې وليدې نو پښې به درباندې ماتومه. زه په پوهنتون کې اومه دی په اتم يا نهم کې و.

خو اوس چې ما ولیدو نو لوی سړی و ماته یې په داسي سترګو وکتل چې زه نا ارامه شومه. له کوځې ووتلو نود ترورنه مې پوښتنه وکړه "دی اوس څه کوي؟" هغې راته وویل "په اینځری کې استاد دی"اینځری کلی زمونږ دکلي سره جوخت واو دپتیو له لارو به خلک ورته په پښوورتلل. راتلونکې ځوورځې زه دترونو کره ګرځیدمه چې دنیکه دښوونځې بیرته جوړولو رضا ترې واخلمه. دوی څه مخالفت نه کوو،خو دکوټو دجوړولو لپاره پیسې په کار وې او دوی نغدې نه لرلې.
یو مازدیګر څو ښځې زمونږ کورته راغلې، په دې کې دبختیار مورهم وه چې ما پیژندله. دوی چای وڅښلې او څو شیبې زما له مور سره کښیناستې. زه دکور په نورو کارونو اخته شومه. ماښام مور راسره یواځې کښېناسته او راته یې وویل"تا اوس ټول عمر یواځې دتیرولو فیصله کړې ده؟"په دې پوښتنه کې ډېر ځوابونه و، زه یو څه پوهه ومه چې دبختیار مور یواځې زمونږ لیدو ته نه ده راغلې خوکله چې مور راته وویل"دوی تا غواړي" نو په وجود مې اور بل شو زه داتو ویشتو کالو یمه او بختیار دنولسو کالو دی. زه اوس دومره مجبوره شومه چې یو ماشوم راسره واده کوي"زما له سترګو اوښکې روانې وې مور راته خبرې کولې خو زه نه پوهیدم چې نصیحت یې راته کوو او که ماسره یې زړه خواله کوله. زه په قهر اومه داسې راته ښکاریده لکه چې بختیار راپورې ملنډې وهلې. بیا بیا به مې له ځانه سره ویل "زه دده خیرات نه اخلمه"دی به ټول عمر په ما احسان کوي چې " ته خو دوه واري پرېښودل شوې وې، ما وکړې". مور ته مې په کلکه وویل چې زه دهیچا خیرات نه اخلمه هغه حیرانه وه،زما خویندې خبرې شوې نو هغوی هم حیرانې وې،دکلي ټول خلک چې خبرېدل حیرانیدل. بختیار زما ترونو اوماما ګانو ته جرګې وکړې،او زه ددې خبرې نه دومره وېزاره شومه چې بیا مې ښار ته کډه وکړه،هلته دترور دوه انړیندې راپسې شوی. خو هیڅوک زما په احساس نه پوهیدل ټولو ته دا خبره بې مانا ښکارېده چې دی له ما کشر و.
یوه ورځ چې دښوونځې نه کورته راغلمه نو دمیلمنو په کوټه کې څوک ناست و،د ترور لمسي راته وویل"بختیار کاکا راغلی دی"زه دده جرات ته حیرانه شومه "څومره کلک سترګی دی" مور مې راغله اوراته یې وویل بختیار وایي "ته یوواري زما خبره واوره بیا به دې نه په عذابوم" په کور کې مې هغه وخت ورورنه و که نه ددې خبرې هیڅ امکان نه و چې زه دې یو پردي سړي سره کښیناستلې وای،یو لوی څادر مې په سر کړو مخ مې نیم پټ کړو خو بختیار په کوټه کې داسې ناست و چې سترګې یې ځمکې ته نیولې وې. زه ده ته ښه ځیر شومه سلام مې ورته وکړو ده هم هاغسې په ټیټو سترګو ځواب راکړو، بیا یې خبرې داسې پیل کړې لکه چې ماته کیسه کوي"څو کاله کیږي ستا دماما واده و سخت بارانونه شوي وو، سیندهم راختلی و" ما نه دخپل کشر ماما واده نه وهیر،دکلي ټولو خلکو ته داواده په زړه وځکه دومره بارانونه شوي و چې خلکو دسوزلو لپاره لرګي نه لرل،له ښاره به یې پخه ډوډۍ راغوښتله بختیار وویل"په کوم ماښام چې تاسو دناوې کره نکریزې وړلې زه دلاریو اډې ته په پښو روان وم.
زما دلسم امتحانونه و، دلاریو په اډه کې دشپې به ځینې هلکان راټولیدل چې یوځای سبق ووایي. هغه وخت باران تم شوی و، تاسو ټولو جینکو دنکریزو تالونه اخیستي و او دبرجومات په لاره دویالې سره روانې وی. یوې جینۍ تمبل غږوو او تاسوټولو ورسره سندرې ویلې چې یوه مصرعه اوس هم زما په زړه ده، "شمعې پرې سپرې دي جانانه". بختیار چې دا مصرعه وویله نو زه په خندا شومه خوځان مې ونیولو،دی یوه شیبه غلی و بیا یې وویل" یوه جینۍ په ختو کې وښویده نو تاسو ټولو په بړچ وخاندل، تا دنکریزو پتنوس ترې رانیولی و او په دې کې دې نکریزې او مړې شمې سمولې راسمولې، بیا تا دیوې جینۍ نه اورلګیت واخیستو او مړې شمې دې بیرته بلې کړې. زه دویالې په بله غاړه یوې ونې لاندې ولاړ وم ستاسو ننداره مې کوله. کله چې تا دنکریزو په تال

کې شمعې بلولې نو هغه وخت ما يوه دعا کړې وه چې"خدايه پاکه داجينۍ به ماته راکوې"دبختيار ددې خبرې په اورېدو زما وجود وريږديدو،او له سترګو مې بې واره اوښکې رواني شوې.
دی ډېر په اخلاص راته لګيا و،خو ماته دنيکه بابا دبنګلې ښوونځی مخې ته ودرېدو،زما په ژوند کې اوس هم دغه کار و چې کول مې غوښتل ما ورته وويل" زه اوس د واده په هکله فکرهم نه کومه. زه په کلي کې ښوونځی پرانيستل غواړمه" بختيار په لومړي ځل سترګې اوچتې کړې او زما په لورې يې وکتل، "که په ما اعتبار کوې نو زه درسره لوظ کوم چې دا ښوونځی به مونږ دواړه جوړو، زه دتعليم په وزارت کې يو کس پيژنم چې راسره مرسته کولی شي. نابېره زما زړه په ټوپونو شو. تراوسه بختيار راته ماشوم ښکارېدو،خوددې خبرې په اورېدو راته احساس وشو چې زه خو ډېر قوي ملګری لرمه.
بختيار دخپله جيبه دمخملو يو وړوکی ډبی راوويستلو او په ميز يې کيښودو.... بيا پاڅيدو او په تلوتلو کې يې وويل: "زه پر تا احسان نه کوم خودومره خبر يم چې ته زما لپاره يې او زه دې کوم" دی زمونږ له کوره ووتلو، زه هم هلته ناسته اومه دبختيار په خبرو زما دزړه. بورجلونه وخوځيدل، خبره نه شومه چې څه وختې مې موررراغله او راسره کښيناسته،هغې دمخملو وړوکی ډبی له ميزه را اخيستی و،او وروورو د دې سر يې پرانيستلو. په دې کې دسرو زرو يوه ساده چله (ګوتمه)ايښې وه، نه وربانديې غمی لګيدلی و او نه ورباندې کار شوی و. مور مې هيڅ نه ويل بس ماته يې کتل. دهغې په سترګو کې يوه پوښتنه هم نه وه،ما خپلې اوښکې پاکې کړې او هغې ته مې لاس وړاندې کړو، مورمې هغه ساده حلقه راواخيسته او زما دښي لاس په دريمه ګوته کې يې برابره کړه.

نرسه

دبم چاودنه ډېره زوره وره وه،دښار په لوی روغتون کې هم ددې غږ واورېدل شو چې دپيښې له ځايه لس کيلو متره ليرې و. ددې روغتون مشر ډاکټر سمدلاسه ټولو ډاکټرانو او نرسانو ته امر وکړو چې اضافي کټونه دې تيار کړي. هغه مريضان چې ناروغي يې دومره سخته نه وه دکټونو نه ايسته کړی شول. ځينې په کې په خپله راپا څيدل او خپلو خپلوانو يې هڅه کوله چې ژر تر ژره له روغتونه يې وباسي. دروغتون ايمبولانسونه په تيزۍ سره راويستل کيده، ددوی چلوونکو دغرمې ډوډۍ نه څکه هم نه وه کړې،غزال دوه نوړۍ خوړلې وې او دنورو په شان يې زر ځان چمتو کړو چې دټپيانو مرسته وکړي. په لومړي ايمبولانس کې درې ماشومان و،شاهده ا و خليل ور وړاندې شول،په بل کې دشپاړسو کالو يو هلک و،جامې يې شلېدلې او دپرهرونو نه يې وينې رواني وې،غزال ور وړاندې شوه،په ايمبولانس کې ورته اکسيجن ورکړل شوی و،او له خطره بهر ښکارېدو،دايمبولانس مرستندوی وويل:
"ددويمې درجې مريض دی"غزال پوهه شوه چې دويني اړتيا وه. فيصل ته يې چيغه کړه او هغه ته يې د وينې د نمونې اخيستو وويل.
د هلک د سر ټپ دومره ژور نه و،غزال دستانې په لاس کړې او ددې هلک دوجود دپرهرونو په لټه شوه، د هغه ټول وجود غوړ اوخيرن و،دجامو نه يې دپټرولو بوی تلو،غزال له ځانه سره فکر کاو چې دا به کوم مستري وي،په لږه شېبه کې هغې دده له لينګو پتلون قيچي کړو هلته دسوځېدو نښې وې،په پوښتۍ کې يې يوه وړه ټوټه اوسپنه ښخه وه چې غوښه يې څيرې کړې وه او وينې ترې رواني وې،غزال چې ټول پرهرونه ورله پټ کړل،نو ددمې لپاره يې دديوال سره ډډه

ولګوله،ډاکټر خالد چې له یو مریض بل ته روان و،ددوی په لورې ورغی،دهلک دپرهرونو په هکله یې غزال نه پوښتنه وکړه.
که څه هم دهلک رنګ ژېړ بخن شوی و،خو غزال ته یې وویل:"وینې ته اړتیا نه لري ګلوکوز(سیرم) به ورته بس وي،بیا په تلو-تلو کې هلک ته یو نظر وکتل او ویې ویل:"وجود ورته پاک کړئ که نه دانفکشن خطر شته"غزال هم له دې خبرې وېرېده او په خپل مسلک کې یې هم له دې کاره بد راتلل،دبې هوښه مریضانو پاکول به هغې داسې ګڼله لکه چې غلا کوي یو انسان خبر نه وي او دوی... هغې په سپرټ کې مالوچ لامده کړل او لومړی یې دده خیرن لاسونه چې په تیلو او خاورو ککړ و پاک کړل،خواوشا یې کتل که څوک همکار ورته راشي نو دا مریض به ورته وسپاري،خو اوس نور ټېپان راوړل شوي و. یو چا دګلوکوز دخیجولو الات ورته راوړل او په منده بل مریض ته یې مخه کړه. وخت کم و،غزال په تودو اوبو کې مالوچ او سفنج ایښي و او دهلک وجود یې زر زر پرې پاک کړو. بیا دګلوکوز دخیجولولپاره یې دهغه لاس راواړو او دیو راوتلي رګ دپاسه یې دستنې ځای په نښه کړو،د هلک لاس ورپیدو خو بیا ارامه شو،نابېره هغه سترګې وغړولې او غزال ته یې وکتل، په خیرن مخ د هغه سترګې عجیبه ځلا کوله.
خو ډېر ژر بیا یې سترګې پټې کړې،دګلوکوز دڅڅوړې نه یو-یو څاڅکی راتویدو او دهلک رګونو ته ورداخلېدو،غزال یوه تولیه پیدا کړه ،په ګرمو اوبو کې یې لمده کړه او د هلک مخ یې ورباندې پاک کړو،خیرې او وچې شوې وینې په تولیه کې جذبې شوې او دهلک دڅیرې زیړ بخنه څرمنه را څرګنده شوه. غزال داسې احساس وکړ لکه چې په یوه ښکلې هنداره پرتې دوړې پاکوي. دهغه هلک نسوارې ګلګوتې ویښته لنده،غزال تولیه یوواري بیا لمده کړه او دده سر یې پاک کړو. په وجود کې دا هلک دشلو کالو ایسېده،خو مخ یې لکه دڅوارلسو پنځلسو کالو ماشوم وۀ، نرې-نرې ویښته یې دنوې خرئیل شوې ږیرې غمازان و.
په روغتون کې اوس دخلکو ګڼه هم زیاته شوې وه،دزخمیانو چغې،دښځو او ماشومانو ژړا،دنرسانو منډې ترړې او دایمبولانسونو نه د راښکته شویو کسانو د ترالیو دپایو غږونه یو عجیبه وحشت جوړ کړی وو.
غزال د هلک له کټه وخوځیده او یو بل ټپي ته ودرېده چې ساه یې لنده لنده کیده،هغه ته یې داکسیجن خولۍ پر پوزه کیښوده او چې ساه یې ارامه شوه نو دهغه دپرهرونو په لټه شوه. هغه کسان چې لږ زخمیان و ددرملنې نه وروسته کورونو ته ورواستول شول، دځینو خپلوان خبرشوي واو روغتون ته یې ځان رسولی و. دځینو نورو په جیبونو کې د پیژندګلوۍ پاڼې راوتلې و،او ددوی دکټونودپاسه په میخ شوو دړو یې نومونه هم لیکل شوي و، درې وارډونه پورا ډک وو.
غزال نه پوهېده چې دڅومره کسانو وینې یې پاکې کړې وې،د هغې مغزو شمیره نه کوله دنورو ټپیو داخیستو لپاره په برنده کې روانه وه،چې نا ببره دټیلي ویژن دکیمرې سترګه پرې برابره شوه. یو ژورنالست د خپل مایکروفون سره ورته راوړاندې شو،له دې یې څه وپوښتل خو غزال ورته رډ رډ کتل او هم هاغسې د داروګانو سټور ته ولاړه. یوه ترالی دسامانونوسره یې په مخه کړه او دې لا نورو ټپیانوته ځان نه و رسولی چې ډاکټرخالد یې مخې ته راغی"دهغه ځوان حالت خراب دی ژر ورته اکسیجن ورکړه"،په روغتون کې اوس په لسګونو ځوانان داخل شوي وو،خوغزال پوهه شوه چې خالد کوم ځوان یادوي. هغې دسامان ترالې فیصل ته وسپارله او په خپله یې دځوان کټ ته ځان ورورسوو، یوې نرسې دهغه لاس نه راوتلې دګلوکوز ستنه بیرته په رګ کې وروټومبله خو دهلک دخولې نه داسې غږونه راوتل ته به وایې چا یې مرۍ خپه کړېده، غزال په منده داکیسجن خولۍ راواخیسته او دهغه پر پوزه یې کیښوده.
ماښام مهال دغزال دنده ختمېده،خو نن دوی ته وویل شول چې دآرام په کوټه کې دې څو ساعته خوب وکړي او د شپې لپاره دې تازه دم شي،په سختو ټپیانو کې اوس درې تنه پاتې وو،یو کس

داپریشن په مېز مړ شوی و، دوو نورو په لاره کې ساه ورکړې وه،یوچا غزال ته خبر ورکړی و،خو هغه دومره سترې وه چې دا ټولې خبرې ورته بې مانا ښکارېدې،په تیرو دوو کالو کې دهغې دمسلکي ژوند دا دوېیمه لویه پیښه وه او دتیرې پېښې په پرتله اوس یې اعصاب پرځای و. درې څلورساعته خوب یې نا ارامه و، دشپې نهه بجې غزال یو څه وخوړل او وارډ ته ولاړه.
په دریو کې یو بل تن هم مړ و، ځوان هلک چې نوم یې چاته نه ومعلوم داکسیجن په خیمه کې پروت و. داسې ښکارېده چې په سر کې یې زخم جوړ دی خو دی یې هوش ته نه پرېښودو دده پوښتنې ته تراوسه څوک نه وو راغلي،دغزال زړه را ډک شو،په دومره وړوکې عمر کې خدای خبرچیرته یې مزدوري کوله، مور به یې خبره وي که نه، مور لري او که نه، پلار به یې چیرته وي، ورونه خویندې...هغې دځوان لاس ونیولو،یو څو شېبې ورته ناسته وه ډاکټر حمدي را ښکاره شو، دده نبضونه یې وکتل بیا یې داکسیجن دلیرې کولو امر وکړو،اکسیجن چې بند شو، نو هلک هم هاغسې ارامه ساه اخیسته،غزال ته یې وویل:
"ته همدلته اوسه اوڅارنه یې کوه" غزال یوه تپایي راښکله او په هغې کښېناسته،دهلک مخ ته په ځیر وه"چې نوم به یې څه وي"هغې دهلک لاس ته پام کړو، دګلوکوز ستنه تراوسه په کې ټومبلې وه خو په کڅوړه کې نورڅه پاتې نه و. غزال ستنه او شنه پلاسټیکي کینوله راوویستله ، هغه ځای چې شین شوی و یوه پټۍ یې پرې سلیخ کړه، بیا یې ورو-ورو دده لاس ومښولو دهلک پرمخ یوڅه رنګ ښکاره شوی و،غزال وربادې غږ وکړو" ته زما خبرې اورې نوسترګې پرانیزه"دهلک بانه وروړپیدل ،او غزال پوهه شوه چې دی په هوش کې دی لږه شیبه نه وه تیره چې هغه وټوخیده غزال دهغه سر په خپلو لاسونو کې ونیولو داکسیجن دلیرې کیدو وروسته کله-کله مریضان ټوخیدل او ددې خبرې نښه وه چې دی له خطره بهر دی غزال پرې بیا غږ وکړو"سترګې پرانیزه"هلک ورو غوندې سترګې وغړولې غزال ورته موسکۍ شوه ته اوس جوړیې؟ نوم دې څه دی؟هلک څو شیبې غزال ته کتل نا ببره یې په سترګو کې وحشت راښکاره شو نږدې وه چې له کټه را پاڅیدلی وی خو غزال را ټینګ کړو.
"ته په روغتون کې یې...."هلک خپل لاس ته وکتل بیایې خوا شا سترګې واړولې،غزال ورته وویل:"ته په چاودنه کې زخمي شوی وې"چاودنه...بم... هلک دشونډو لاندې وویل بیا یې سترګې له اوبو ډکې شوې بل لاس یې په سترګو کېښودو اوغزال ولیدل چې اوښکې دده پرانګو راوانې وې،هغه نه پوهېده چې څه وکړي په دې کوټه کې یوبل مریض اوس ویده وو، غزال دهلک لاس په خپل لاس کې ونیولو اوورته یې وویل:"که څوک خپلوان دې وي چې خبر یې کړو"هلک ناڅاپه دغزال لاس کلک ونیولواو غزال ته یې وویل:
"زه وېرېږمه ...مامه پرېږده...دوکان ...ماسره په دوکان کې شفیق هم وو...دوکان...موټرونه ... یا خدایه ...اوس هغه به چیرته وي"دهغه وجود په رېږدېدو شوغزال اوبو ته لاس کړاو دده خولې ته یې وړوکی ګیلاس ونیولو، هلک یو دوه ګوټه وکړه اوبیا په ټوخیدو شو،غزال دهغه په تندي لاس کیښودو او ورله یې تسلي ورکړه بیا یې ترې نوم وپوښتلو "ایمان" غزال په دړه د هغه نوم ولیکلو د هغه په تندي یې دوجود دحرارت معلومولوپاره یو توره پټۍ کیښوده، بیا یې یو څو جملې دراپور په توګه ولیکلې او له ده یې پوښتنه وکړه"ته توان ته اړتیا لرې، زه درته ډوډۍ راغواړم" دایمان زړه ډوډۍ ته نه کیدو خو غزال دومره په محبت ورسره خبرې کولې چې ده ورته په تندي لاس کیښودو، غزال ډاکټرحمدي خبر کړو او د معاینې نه وروسته یوځلې بیا دایمان دکټ سره جوخته کیناسته او د ډوډۍ وړې-وړې مړۍ یې ورته په خوله کې ورکولې،ایمان اوس یوڅه دخبرو جوګه شوی و،دشونډو رنګ یې دتور نه ګلابي شوی وو،سترګی یې هم ځلېدې دډوډۍ نه وروسته ایمان ورسره ټوکه وکړه"سیګرټ څکلی شم"دغزال تندی تریو شو اونږدې وه چې وربادې په قهر شوې

وای چې دایمان په سترګو کې یې شوخي ولیده، او بیا یې وویل:"ته آرام ته اړتیا لری که څه شی دې په کار وي دکټ په سر کې زنګ لګیدلی دی دا ووهه."
په راتلونکو څو ورځوکې غزال هره ورځ دایمان پوښتنه کوله،د هغه د سر اکسری اخستل شوې وۀ اوپه کې هیڅ زخم نه لیدل کیدو، دبم دچاودني خبرونه په ورځپاڼو کې چاپ شوي و، دایمان مرکه هم په کې وه. په عیني شاهدانو کې دی هم شامل وو، سیاستدانانو خپلې-خپلې بیانیې ورکړې وې. غندنې شوې وې، پلټنې رواني وې، ایمان اوس ډېر ښه شوی و، دډاکټرانو نظر دا وچې په دوو ورځوکې به دی په خپلو پښو ودرېږي او دروغتون نه یې رخصت کړي، غزال به اوس دده کټ ته ډېره لږه راتله،سهار به یې ده نه حال وپوښتلو اوبیا به نورو مریضانو سره اخته وه. ایمان غوښتل چې دا دې زیات وخت ورسره وي او یوه ورځ چې غزال ته یې ګیله وکړه چې اوس یې پوښتنه نه کوي نو هغې ورته وویل:
"ته اوس ښه شوی یې"زما ډیوټي دهغو مریضانو سره وي چې دمرګ خولې ته روان وي زه نرسه یمه دایمان لپاره ددې خبرې زغم ګران وو،خو په بله ورځ چې ډاکټر ورته د کورته دتللو اجازه ورکړه نو دی دغزال په لټه کې شو،غوښتل یې چې هغه خپل کور ته راوغواړي،ډوډۍ ورله وکړي،ملګرتیا یې وپالي..... خو د روغتون دڅانګې (وارډ) دروازه کې یې قدم ونیولو، مخامخ دیو پوخ عمر سړی په کټ پروت وو، ښایي دټریفیک کومه حادثه شوې وه بهر پولیس هم ولاړ و،غزال دهغه سړي لاس په خپل لاس کې نیولی و،دتندي نه یې ورته وینې پاکولې،سړی په هوښ کې وو.
غزال ته یې په ډکو سترګو کتل،اوغزال په ډېر سکون ورسره ورو-ورو خبرې کولې،ایمان هم له هغه ځایه دخپل کورپه لورې روان شو،په غوږ کې یې دغزال خبره بیا-بیا اورېده"زه نرسه یمه.....زه دټولو په پرهرونو پټۍ ږدم.

څواک

زه اوس هم حیران یم چې دورځپاڼو دګېډۍ دپاسه اینښې دنیمې روپۍ سیکه مې ولې را اوچته کړه،ځان رانه څو-څو وارې داپوښتنه وکړه چې ولې مې دا کار وکړو،خو هیڅ ځواب راسره نشته. اوس چې جیب ته لاس کړم نو داسیکه مې په ګوتو ولګي اوزه خپل لاس دومره په وارخطايئ له جیبه را وباسم ته به وایې کوم لړم چیچلی یم، اوس نیمه ورځ تیره ده، دچایو لپاره مې پیسې ملګري نه قرض کړې څګه زماد وړو پیسو بټوه هم په دې جیب کې اینښی ده اوزه اوس دخپل جیب نه وېرېږم.
نن سحر زه څومره خوشحاله اوارامه له کوره ووتلمه،د بس تمځي پورې مې په لاره ځان ته ویل چې ژوند ډېر ښه شی دی، دخدای پاک شکرونه مې ایستل چې زه روغ وجود لرم. د تمځي سره نږدې داخبارونو او مجلو یوه وړه هټۍ ده،زه هره ورځ له دې هټۍ ورځپاڼه اخلم، کله-کله داسې کیږي چې زه دپنځو یا لسو روپو نوټ هټۍ وال ته ورکړم او تر څو چې دی ماته پیسې راکوي نورې سورلۍ بس ته ختلې وي،داسې خو چېرې نه وشوي چې بس رانه تللی وي،خو زه غواړم چې تر ټولو وړاندې ورته وخیژم، دخپلې خوښې دکړکۍ سره نږدې سیټ کې کښینم،او تر دفتره ورځپاڼه ولولم، خو کله چې سورلۍ رانه وړاندې شي نو بیا دکښیناستو ښه ځایونه نورو نیولي وي، که قسمت مې ښه وي نو په وروستیو سیټونو کې یونیم ځای راته پاتې وي،که نه په ولاړې سفر کووم،او په ولاړې بیا ورځپاڼه نشم لوستی نو ددې ستونزې حل مې دا را ایستلی دی چې له کوره په جیب کې دورځپاڼې پوره پیسې وړم، هټۍ وال هم اوس خبر وي چې ما شمیرلې ماتې پیسې

ورته په لاس کې نیولې وي. هغه چې ما له لیرې ووینې نو ورځېانه راته په لاس کې ونیسي،زه دهغه پر لاس پیسې ږدم او په بل لاس ترې ورځېانه اخلم.
نن هم داسې وه خو یوه بله پېښه هم وشوه،دهغه مخې ته دورځپانو پر لويې گيډۍ دنيمې روپۍ سيکه چانه پاتې شوې وه، زه چې هټۍ ته نږدې شوم نو سمدلاسه مې ورباندې سترگې ولگيدې اوکله چې هټۍ وال زما پیسې په خپل حسابي دخل کې ورغورځولې نو ما دورځپانې دلاندې نه خپل لاس وروړاندې کړو،دا سیکه مې راواخیسته او ژر مې خپل دجیکټ جیب ته وغورځوله.
ما دا کار دومره په چټکۍ وکړ چې اوس هم حیران یم چې دا څنگه وشول، زه عموماً ډېر سست یم او دژر فیصلې کولو توان نه لرم، په کور اودفتر کې هم نور راپورې خاندي چې زه دمعمولي خبرو لپاره هم ډېرسوچونه کووم، نو نن مې څرنگه دا سیکه راواخیسته، هټۍ وال راته دهره ورځ په شان خدای په امان هم وویل، خو ما ترې مخ گرځولی و او د بس سټاپ په لور په گړندي گامونو روان شوم، زه هم دهغې شيبې راهيسې نا ارامه يم.
په بس کې راته دخپلې خوښې سیټ غیږه خلاصه کړه،خو زه دهرې ورځې په شان خوشحاله نه وم ورځپانه مې کتله خو هیڅ نه پوهیدم چې څه په کې لیکل شوي دي، په دفتر کې مې ټوله ورځ واړوله خو نه یم خبرچې تراوسه مې څه کړي دي مشر ته مې څه ویلي دي، هیڅ مې نه یادیږي بس دجیکټ د جیب په تل کې ایښې سیکه راته بلا گرځیدلې ده.
یو وارې مې تکل وکړ چې یوځای کې یې خطاکړم، خو یونا لیدلی ځواک مې لاس وونیسی، دسهارراهیسي مې ځان ځوواري تسله کړی دی... داچې په ټوله دنیا کې د ورځې په میلینونو ډالرو غلاگانې کيږي، سیاست وال هره ورځ رشوت اخلي کورونه اوکارخانې جوړوي، زمونږ ددفتر مشر ځوواري په سرکاري ټیلې فون دخپلوملگرو سره خبرې کوي، دوکانداران څومره غلاکوي، زمونږ کاکا څنگه دپلار په ځمکه خیټه اچولې ده... داهم غلاده...ماما تراوسه زما مورته دپلار دمیراث برخه نه ده ورکړې...او زه... زه دنیمې روپۍ په سیکه نا ارامه یم ...لعنت دې وي پرما، خو زما وجود او زما روح لکه چې دې سیکې پرغمل نیولي وو،ما دخدای له خوا دومره دجرم احساس نه کاوو، خبر یم چې هغه ډېر لوی او بښونکی رب دی، زه هټۍ وال ته هم دگناه احساس نه کووم، هغه خبر دی چې زه ډېر ایمانداره یم، یوځل یې په تادۍ کې راته زیاتې پیسې بیرته راکړې وې، ما په بله ورځ ورته وسپارلې اودی دومره خوشحاله شو چې دیوې نوې مجلې نوې گڼه یې مفته راکړه، دی زما ډېراحترام کوي.
خو زه نن خپل ځان ته عجیبه ښسیدم، ځان راته وایي"ښه نوټول عمر دې یوه بله څیره په مخ لگولې وه....تاهم دنورو په شان نن اصلي څیره راته ښکاره کړه"زه ځان ته په قهر شوم"ټوله دنیا همدغسې ده...دیوې سیکې هیڅ ارزښت نشته دی ما مه په عذابوه"بیا کورته دتللو لپاره چې په بس کې کښيناستم نو ځان راته پټ-پټ خاندل، په مايې ملنډې وهلې، "ښه نو دا دومره موده دې څوک غولول لکه چې په یوه ډرامه کې دې خپل رول لوبوو که څنگه؟"ما سترگې پټې کړې اوځان ته مې وویل:
"نارمل انسان تل غلطي کوي...بس اشتباه مې وکړه...بیا به داسې نه کووم"ځان مې غلی شو خو بیا یې لکه دښامار سر راپورته کړو"داپیسې ستا نه وې"ما ورسره استدلال وکړو"دا دهټۍ وال پیسې هم نه دي....یو بل چانه پاتې شوې وې اوس به ددې سیکې خاوند پسې چیرته گرځم؟ دا نا شونې ده"ځان مې په قهر وویل:"ښه نو اوس داجواز غواړې که تاته دا چانس پیدا شي نو هره ورځ به دا کار کوې، په دې سیکې ستا څه حق دی؟" "حق... زه ناراضه شوم" حق مې په دې دی چې زه دهټۍ وال نه هره ورځ، ورځپانه اخلم "...ځان وخاندل" ښه نور" داچې زه هره ورځ کار کووم ...تراوسه مې په چا ظلم نه دی کړی... بله دا چې... ما دخپل ځان په هکله څه ویل خوبس ودرېدو او زما ځای رارسېدلی وو، زه دبس نه ورښکته شوم،دسړک نه پورې غاړې ته چې

تیرشوم نو د ورځپاڼې هټۍ رانه څو ګامه لیرې وه، په دې وخت کې به دښوونځي هلکان یا بې کاره ځوانان دهټۍ خوا اوشا دلرګي په تختو ایښي رنګارنګ مجلو ته تاویدل را تاویدل، هټۍ وال به دلرګي په یو تش صندق ناست او چای به یې څښلې.
زه دهټۍ مخې ته ودرېدم نو دی ژر را اوچت شو راته یې دچایو ست وکړ،خو ما ورته په انکار سر وخوځاو،دده شاته دلرګي په یو شیلف دسیګرټو قوتی،دبسکټو او کاغذي رومالونوورې پیکټې ایښي وي،ما دکاغذي رومالونو وړوکی پیکټ ته اشاره وکړه، ده مخ واړوو،نو ما دجیکټ دجیب نه هغه سیکه را وویستله او ډېر په چټکی مې ورځپاڼو په ګیډۍ کې کیښوده "شل پیسې"هغه وویل ما دخپلې بټوې نه پیسې راوویستلې هغه ته مې په لاس کې ورکړې،درومال پیکټ مې ترې راواخیستو او دکور په لورې روان شوم زما دننه خاموشي ده، بهرهم چپه چوپتیا ده، زه یوازې دخپلو پښو ښکالو اورم.

دژبې خرپ

نن دبرتانیا په ټولو لویو وړو ورځپاڼوکې زما فوټو چاپ شوی دی،ما سره ملکه ولاړه ده، هغه ماته خاندې او زما سترګې دهغې نرۍ شونډو ته دي چې شوخه سرخي یې پرې وهلې ده، دعکس سره داسې جمله لیکلې ده، "ملکه دکوین میرې روغتون دایکسرې دیو پرمختللي سیستم دپرانیستې په موقعه دیو ایشیا یې کارکونکي سره"ځینو ورځپاڼودا عکس په دویم مخ کې چاپ کړی دی ځینو یې په وروستی مخ، ځکه چې دنن لوی خبردترکۍ یې هغه زلزله ده چې دوه زره کسان په کې مړه شوي دي.
زما میرمنې نن دغرمې هغه وخت په ورځپاڼو کې زما عکس ولیدو چې د ورځې سودا لپاره زمونږ کور ته نږدې دوکانونو ته ولاړه، هغې د سودا پر ځای ټولې ورځپاڼې وار په وار لیدې اوهغه ټولې یې کور ته راوړې چې دا عکس په کې چاپ شوی و،بیا یې راته دکار ځای ته ټیلیفون وکړو او وویل چې هغې ټول دوستان او دپیژندګلوې خلک خبر کړي دي چې ورځپاڼه وګوري.
زه خبروم چې هغې به لومړی ټیلیفون خان اغا ته کړی وي،دهغه ښځه زما دمیرمنې سیاله وه، په هره موقعه به یې دخپلو لویو-لویو شتمنو ملګرو،دهغوی دکورونو دباغونو دصوفو اولوښو په صفتونو زما ماغزه او دښځې زړه خوړلی وو... اوس زما ښځې له خدای موقعه په لاس ورکړې وه،په کوین میرې روغتون کې زما پنځه کاله کېږي چې دکمپیوټر انجینر په توګه کار کووم،زما له کاره ټول خوشحاله دي،یو کال کېږي چې یوې امریکایي کمپنۍ دایکسرې نوی ماشین جوړ کړی وچې دیو کمپیوټر سره تړلی واودېټن په یوکلیک (کیکاږلو) دهډوکي د هر اړخ عکس اخلي. ددې مشین دکار په هکله پنځو کسانو ته تربیه ورکړې شوې وه،چې یو په کې زه اوم،په تېرو څو میاشتو کې مونږ ددې ماشین د رارسېدو سره ددې د لګولو امتحاني دوره کې بوخت وو .
تېره میاشت خبر شوم چې ملکه به دروغتون ددې برخې لیدو ته راځي او مونږ به ورته ددې ماشین ښېګڼې ښایو،دملکې دراتګ دخبر سره په خلکو کې جوش پیدا شو، یوه ورځ مې ولیدل چې په هره برنډه کې دلرګینو دروازو په بیخ کې لګیدلي دپیتلو پټۍ پالش کېدې،بهر په هر چمن کې دهر یو بوټي سره یو باغبان لیدل کیدو، ځینې کوټې رنګ شوې ، دکړکیو دشیشو پاکوونکي به هره ورځ راروان وو، دروغتون چار چاپیره دوړوکي دیوال دپاسه لګېدلي اوسپنیزې جنګلې په تور رنګ رنګ کیدې، او ددې لوی دروازې په هر مخ طلایي ټکي په تور مرمر کې برېښیدل.
یوه ورځ دروغتون مشر چې ما چیرې نه و لیدلی زمونږ څانګې ته راغی، دټولو سره یې ښه په خندا خبرې وکړې.

زمونږه مشره هم ورسره وه... راته یې وویل چې ملکه به دروغتون کومو برخو ته ورځي اودا چې دهغې دراتللو نه یوه ورځ وړاندې به مونږ تمرین کاوو، په هاغه ورځ لس دولس سړي چې یوشان تورې جامې یې په غاړه وې اوکړه وړه یې دپولیسو وو راغلل،زمونږ مشره دیو څو تنو سره را ښکاره شوه مونږ په خپل-خپل ځای ولاړ وو،زه دنوي ماشین سره اوم او زما کار دا و چې کله راته اشاره وشي نو زه یوی بڼنه کېکاږم،ګومان مې نه و چې ددې دومره لوی ماشین تر شا زه به چاته ښکاره شوی وای، زمونږ مشرې دملکې په شان یوڅو قدمه اخوا دېخوا واخیستل،یو څو تنو سره یې په نرمه لهجه خبرې وکړې او یو تن سره د لاس روغبړ وکړو، په هغو دولسو کسانو کې یو تن خپلې ګړی ته وکتل او ویې ویل بس دی اوس وړاندې ځو دوی ټول ووتل مونږ بیرته خپل اصل حالت ته راغلو. زه دروغتون په لومړي پوړ کې جوړریستورانټ ته ولاړم او په خپل ځای کښېناستم،له دې ځایه بهر چمن ښکارېدو،دریستورانټ زیاتره کارکونکې ما پیژندل په دوی کې کترین هم وه،چې زما سخته دښمنه وه، دا د پنځوسو کالو یوه بوډۍ وه چې سخته متعصبه انګرېزه وه.
یوواري ما ډوډۍ خوړله نو دې زما مخې نه وړه ګلدانۍ اوچته کړه او په بل میز یې کېښوده چې یو سپین پوستي سړی او ښځه پرې نا ست وو، بل واري دډوډۍ پاتې پیسې ماته په لاس کې دراکولو پر ځای راته دلرګي پر تښته کېښودې.
ما ددې مشر ته شکایت کړی و،نو ځکه ددې له ما بد راتلل. زمونږ تر منځ یو خاموش سوړ جنګ روان وچې لږ خلک ترې خبر وو، هغې به کله-کله نورو خلکو سره په خبرو کې غږ راپورته کړو او بیا به یې ورو غوندې وویل"زمونږ وطن یې مردار کړی دی"دمیزونو دپاکولو پر وخت به یې دشونډو دلاندې یو څه وویل او ماته به یې وکتل، هر څومره وخت چې به ما په ریسټورانټ کې تېرو او هغه به شاواوخوا ګرځېده نو زه به نا ارامه وم ، یو څو همکارانو ته مې دزړه خبره وکړه خو دوی پرې ځان واچوو، ځینو راته وویل:
"پروا یې مه لره"نن هم هغې دملکې دراتګ خبره کوله او دنور کله په شان زماخنګ ته دتیرېدو پر وخت یې وروغوندې وویل:"شکر دی چې مونږ ملکه لرو" ما په زړه کې وخندل چې ټوله دنیا په کوم مخ روانه ده او دا بوډۍ په داسې شاهي کورنۍ نا زېږي چې په خپله ددې هیواد دورځپانولخوا په ورځ کې یوځلې خو بې عزته کیږي خیرزما یې څه......زه چې ماښام کورته تلمه نومشرې راته یادونه وکړه چې صبا ته به نګټایي ترې ،بس دلته "زما یې څه"احساس رانه ولاړو، زما دنیکټایي نه بد راځي،خو هغه دچا خبره "حکم حاکم مرګ مفاجات" سحر چې دتک سپین کمیس سره مې سره نیکټایي وتړله چې میرمنې مې دکباړ نه راته همدې بدې ورځې لپاره راوړې وه،دسحر نهه بجې روغتون ته ورسیدم نو په ټولو دروازو پولیس والا ولاړ وو، ګاډي تالاشي کیدل دډاکټرانو او نرسانو شناختي کارټونه بیا-بیا کتل کیده، جامه تالاشي هم روانه وه دننه دوو کسانو دروغتون کارکونو ته ژېړ کاغذي سټیکرې په جامو لګولې چې له نورو وپیژندل شي، په خپلې څانګې کې مې ولیدل چې ټول داسې جوړ او تیار راغلي وو ته به وایې چې واده دی، زمونږ مشرې دومره داوچتو پوندو بوټان په پښو کړي و چې په کې ګرځیدلې نه شوه مونږ ته یې وویل چې"عادي کار وکړئ دملکې لپاره دڅه خاص تردد ضرورت نشته" خو په خپله دهغې دتندي ګونجې ددریو پر ځای دولس شوې وې.
پوره په لسو بجو دملکې موټر دروغتون په لویه دروازه رادننه شو،اولکه څنګه چې یو ورځ وړاندې مونږ لېدلي وو د لسو دولسو سړو یوه ډله اخوا دېخوا ودرېده، شل تنه کیمرې سره دټیلي ویژن د فبلم جوړونکي هم تیار ولاړ وو، یو څو دننه په لږه فاصله ورو-ورو ورسره خوځیدل داسې لکه چې دمچانو یوه جوپه خوځیږي.

په ټاکل شوی وخت ملکه زمونږ شعبې ته راغله،دټولو پیژندګلوي ورسره وشوه، ماته اشاره وشوه نو دایکسري دماشین بټن ته مې زور ورکړو، یومریض مو دوړاندې نه تیار ودرولی و،نږدې وه چې ملکه بلې کوټې ته بیول شوې وای چې په کمپیوټر دهغه مریض هډوکي ووینې خو ناڅاپه ملکه وړاندې شوه او له ما سره یې خبرې پیل کړې،په دې وخت کې دڅو کیمرو رڼاګانې پر ما او پر هغې لکه د تالندې ګوزارونه وکړل، زما نه یادیږي چې ملکه څه پوښتنه کوله اوما ورته څه ځوابونه ورکول، دا هر څه یوه لحظه وو، بیا چې په ځان پوهیدم نوهر څه خلاص وو، ملکه بلې کوټې ته تللې وه او زه حیران په خپل ځای ولاړ وم.
ملکې تقریبا په روغتون کې نیم ساعت تیر کړو،او دهغې موټر له لوی تور اوسپینزې دروازې ووتلو نو تردېره وخته خلکو په وړو-وړو ډلو کې له یو بل سره خبرې کولې، مونږ په خپله شعبه کې دهغو مریضانو دایکسرې په اخیستو کار پیل کړ چې راته په انتظار ناست و او تر مازدیګره اخته و. نن هم له سهاره مونږ په کاربوخت و،خو هغو خلکو چې په ورځپاڼوکې یې زما تصویر لیدلی وو راته به یې مبارکي وویله یابه راته موسکی شول چې مونږ دې پیژنو.
زه نن هم دنور کله په شان دچایو لپاره ریسټورانټ ته ولاړم او چې په خپل ځای کښېناستم نو شاواوخوا مې وکتل هغه زړه کاترینا نه ښکارېده، زه لږ خفه غوندې شوم... چې هغې زما عکس لیدلی دی که نه ...کېدای شي لیدلی وي او بد ورباندې لګیدلی وي اوپه همدې خبره ځان راته نه ښکاره کوي، داخبره چې مې په زړه شوه نو خوشحاله شوم..."اخر مې دې بودۍ ته ماتې ورکړه....اوس به راسره په سمه خوله خبره کوي... زما زړه ډاډه شو،ددې څو کلونو داعصابي فشار نتیجه زما په بریالیتوب راوتلې وه. دریسټورانټ په څو میزونوکې ورځپاڼې ایښې وې او زما دبري اعلان وو.
ما چای خلاصې کړې او له ریسټوانټ نه چې ووتلمه نو کاترین مې ولیده دهغې په لاس کې دپیالو ډک یو پتنوس وو،زما زړه ودرزېدو، فکر مې وکړو دا به په شرم سره خپله لاره ونیسي... ښایي له ماسره هیڅ خبره ونکړي...ښایي له ما ښنه وغواړي... ښایي...خو هغه په خپل ځای ودرېده، راته یې ډېر په عجیبه سترګو وکتل،داسې لکه چې پرما رحم کوي...داسې چې یو تربور بل ته دحج مبارکي وایي...دهغې لهجه داسې وه لکه دتیرې چړې یو خرپ... چې زما زړه کې یې ووهلو... راته یې وویل:
"څنګه ...زمونږ ملکه دې خوښه شوه" هغې د "زمونږ" ټکي ته دومره زور ورکړو چې تاو یې زما له غوږونو نه ووتلو.

یواځې شیبې

نرګس دتیرو څو ورځود باران له کبله په کور کې وه،هغې سره دخوړو تازه شیان په خلاصېدو وو،او نن خو ورکره مېلمه هم راتلو،نور کله به یې لونو ورته سودا راوړه، مشره لور خو به یې دهرې شنبې په ورځ داولادونو او خاوند سره راتله نورو خپل-خپل ورځ ټاکلې وه. د نرګس دکونډتون کال پوره شوی و، تیر کال هم په دې ورځو کې جانباز ناڅاپي مرګ ترې جدا کړو او ددوی ددېرشو کالو دیوځای ژوند مزې یې پرې کړې.
نرګس په پردېس کې پنځه اولادونه لوی کړي وو،څلور لونه یې دخپل-خپل کور وې،یو زوی یې لره چې د واده نه وروسته ورسره څو میاشتې پاتې شو،خو بیا ترې بېل شو،په دې ملکونو کې یو کور دیوې کورنۍ لپاره بس ګڼل کیږي دخاوند تر ژونده نرګس ډاډه وه چې خپل فرض یې پر ځای کړی و،جانباز به دشپې ټیکسي چلوله او دورځې چې به یې خوب پوره شو نو دنرګس دلاس رنګا رنګ خواړه به یې خوړل،خو اوس دا یواځې پاتې وه، هغې کوټ په غاړه کړو دکور کونجیانې او

دماتو پیسو بټوه یې په جیب کې کیښوده او بهر راووتله،په کوڅه کې یوې وړې جینۍ خپل ګلابي بایسیکل چلوو، لږ وراخوا دوو ښځو دخپل کور دروازې پرانیستې او په خبرو اخته وې، د نرګس په لیدو یې ورته لاس وروخوځاوو،هغې هم دسر په اشاره ورته ځواب ووایو.
دوکانونه دکوڅې په سر کې په لوی سړک جوړ وو، نرګس ددې دوکانداران پیژندل،دځینو اولادونو ددې دبچو سره په ښوونځي کې سبق ویلی وو،اوس دوی هم ځوانان و،هغې دیوڅو دوکانونونه سودا وکړه ټولو ترې حال احوال وپوښتلو او د زړي زړه ډاډه شو، د تیرو څو ورځو د یواځې توب احساس یې ورک شوی و،هغې ټول عمر دخاوند او دالادونو په خدمت کې تیر کړی و، ژبه یې ماته کوډه زده کړې وه او نه دکور نه بهر ددنیا په معاملو پوهیده،اوس هم دې دهرې خبرې لپاره مشرې لور ته ټیلي فون کوو، بیا هغې ورته کارونه سمول، دجانباز دمړینې نه وروسته یوه-یوه لور به ورکره پاتې کیده زوی به یې هم لیدو،بیا ورو-ورو ددوی راتګ کم شو په ټیلي فون به خبرې کیدې، نرګس به دزوی نه مروره وه چې هغه یې پوښتنه نه کوي،خو شهباز دښار په بل سرکې اوسیده، هغه په دوو ځایونو کې کار کاوو او نه یې غوښتل چې درخصتۍ په ورځ بیا په سړک روان وي، نرګس به ماښام مهال ډېره زوریده، جانباز به راډیو ډېره اوریده او کله چې نرګس به ډېره خفه شوه نو دراډیو اوټیلي وېژن غږونه به یې لوړکړل، بیا به یې په چیغو-چیغو وژړل، یوه ورځ مشرۍ لور ورته وویل: "مورې د ژبې یا دکومې بلې زده کړې لپاره په کورس کې ځان داخل کړه،خو نرګس ورته وویل:
"اوس په دې سپین سر به زه څه زده کووم" بلې لور ورته دکار وویلو نو دا په فکرونو کې ډوبه شوه، دبرش کاله پخوا هغې یو دوکان کې څو میاشتې کارکړی و خو یوه ورځ چې یوې سپین پوستې ورباندې وتوکل دې جانباز ته کیسه وکړه او هغه ورباندې کار بندکړو، نرګس پرې ډېره ګرانه وه او په دې خبره هغه سخت قهرېدلی وهٔ، بلې لور ورته ویل چې دکور یوه کوټه دې په کرایه ورکړې چې یو څوک دې ورسره وي،خبره رښتیا هم وه دنرګس کور ډېر لوی و، څلور کوټې دخوب وي، یوه دناستې او بله دډوډۍ کوټه وه، بره او ښکته په کې غسل خانې جوړې وې، په دې هیوادکې ډېرو خلکو کوټې په کرایه ورکولې، خو نرګس به ویل کوټه هلک ته څنګه په کرایه ورکړم دی به وځي ننوځي لوښي به راته ناولي کوي، انجلۍ که وي هغه به ملګری لري څوک به یې منع کوي چې دشپې دې بهرنه ګرځي، دهغې کشره لور ډېره ژبه وره وه یوه ورځ چې مور ترې ګیله وکړه نو ورته په وینا شوه، "تا څنګه په دې وطن کې عمر تیرکړی دی نه دې ژبه زده کړه نه دې کوم کار وکړ، ان تر دې چې موټر قدرله هم نشې چلولی چې بهر وګرځې...ستا علاج دادی چې ته بیرته خپل کلي کې ژوند وکړې هلته دخدمت او دخبرو لپاره به ډېر خلک پیدا کړې" زړي په هغه شپه لور ته څه ونه ویل خو دشپې یې دومره وژړل چې بالښت یې لوند شو خدای ته یې هم دغه زاری کولې چې ما هم واخله.
ورځې په میاشتو بدلې شوې او نرګس ورو-ورو دخپل یواځې ژوند سره عادت پیداکړو،کله-کله به دجانباز نږدی ملګرو ترېنه په ټیلیفون کې حال احوال اخیستو په دې کې اشرف هم شامل و،دجانباز په ژوندانه اشرف به ددوی کور ته ډېر راتلو،دهغه په کور کې څوک نه وو، ښځه یې پخوا مړه وه او دوو زامنو یې دپلار پوښتنه نه کوله ،جانباز به دهغه ډېر خیال ساتلو، نرګس ته به یې ویل ده ته وطني شیان پخوه چې دیواځې توب احساس ونه کړي.
هم دا وه چې کله به داشرف دراتلو ورځ وه نو نرګس به ورله کله سابه کله کباب کله دجوارو ډوډۍ کله پراټې او حلوه پخول.
دجانباز دمړینې نه وروسته اشرف به یواځې هغه وخت ددې کور ته راتلو چې دنرګس په اولادونو کې به څوک ورکره راغلی و،خو نن اشرف راتلو او په کور کې نور هیڅوک نه وو،په دې ورځ به تل دهغې دربیمه لور سیلۍ راتله، خونن هغې سحر ورته په ټیلیفون کې ویلي و چې دا زکام

شوې ده اوډاکټر ورته دارام کولو مشوره ورکړې ده، نرگس به داولادونو په تکلیف ډېره زهیره شوه، سیلی ته یې وویل چې ارام دې وکړي بیا دغرمې یې پام شو چې اشرف هم راتلو دا یو څه نا ارامه شوه،بل هیڅوک په کور کې نه وو،که څه هم اشرف ددې دکورنی دغړي په شان و،خو هغی ته یوه عجیبه احساس وشو،که څوک خبرشول دا دیو پردي سړي سره په کور کې یواځې وه نو بیا....یو واری ټیلي فون ته ولاړه چې اشرف ته ووایي چې مه راځه، خو بیا ودرېده دماښام او دیواځیتوب داحساس سره هغه وېرېده، هغه دیوې اونی راهیسې په کور کې یواځې وه، درې ورځې کیدې چې هغې هېڅ نه وو پخ کړي، په یخچال کې یې دتیرو څوورځو پاتې ډوډۍ گرموله او خوړله.
اوس هغې کور پاک کړی و او چې سودا یې راوړه نو سمدلاسه یې پخلی پیل کړه،داشرف به سموسې خوښېدې هغې نن سموسې جوړې کړې، ورسره کوفتې وریژې بینډۍ هم وې، دپخلي پر وخت به نرگس ډېره خوشحاله وه په تیره بیا دمیلمنو لپاره چې به یې پخلي کاوو، په داسې وخت کې به جانباز هم د دی سره په پخلي کې لاس کوو، ترکاري به یې ورته پاکوله او پرېکوله، دکبابو لپاره به یې ورته غوښه اخته کوله.
دکله راهیسې چې ددوی ټول اولادونه له دوی څخه بیل شوي وو،نرگس او جانباز یو بل ته ډېر نږدې شوي وو،او هم په دې خبره به د هغی زړه اری اری شو چې هغې دجانباز سره دژوند ښې شیبې ډېری ناوخته ومونډلي،هغه دپخلي نه وزگاره شوه نو دمازدیگر لمونځ یې وکړو.
اشرف چې ماښام راورسیدو نو نرگس ایله دخپلې مشرې لور سره په ټیلي فون خبرې خلاصې کړې وې،هغې ته ویلي و چې اشرف به راځي او دی به په کور کې یواځې وي،خو لور یې یواځې دومره ورته وویل چې کاکا ته مې سلام ووایه،دنرگس زړه ډاډه شو،هغه کوم غلط کار نه کوي،نرگس یو څو شیبې داشرف سر کښیناسته، بیا یې ډوډۍ تابیا وکړه،اودواړو په گډه وخوړه، دوی زیات وخت د نرگس داولادونو په هکله خبرې کولې، اشرف په خپل دوکان او په هغې کې کارکونکو څوتنو ځوانانو کیسې کولې او نرگس ډېره موده وروسته څوواری دهغه په خبرو وخندل، د هغې پام نه و،او چې اشرف خپل لاسي گړی ته وکتل نو د نرگس سترگې هم دیوالي ساعت ته په ځیرشوې، د شپې ۱۱ بجې وې هغه حیرانه شوه نن څنگه دماښام هغه سپیره وخت په دې غم نه شو.
اشرف په تلو کې ترېنه پوښتنه وکړه که څه کار یې بند وي نو دی به ورته وکړي،نرگس ترېنه مننه وکړه او دی ولاړو،له دې وروسته به اشرف کله-کله ماښام د دی کورته راتلو اوڅوساعته به یې ورسره خبرې وکړې،داشرف په وینا نرگس دکور سره نږدې دخشکه شویئ په دوکان کې دوه ورځې کار پیل کړ،هغې پیسوته دومره اړتیا نلرله څومره چې ځان مصروفه کولو ته لېواله وه.
دوه میاشتې همدغسې واوړېدې او یوه ورځ نرگس احساس وکړو چې هغې خپل زوی شهباز دډېرې مودې نه- نه دی لیدلی،که څه هم دې به ورسره په ټیلیفون خبرې کولې،خودالومړی ځل وچې نرگس د شهباز دکمې احساس و نه کړو،اشرف تر ډېره حده ددې دکور درانه کارونه ورته کړي وو.
په یوغسل خانه کې دنل اوبه څڅیدې هغه یې ورته په خپله جوړ کړی وو،دموټر دگراج مخې ته لویه ونه یې ورله پرې کړې وه،دجانباز دزوړ موټردخرڅولوتابیا یې ورله کړې وه، خو ددې ټولو نه علاوه نرگس داشرف سره دخپلو معمولي ستونزو په هکله غږېده، داسې خبرې چې اولادونو به یې ورپورې ملنډې وهلې،او دې به د وېرې ورسره نشوئ کولې.
هغې اوس په ځان یو څه اعتماد پیداکړی و داشرف په خبرو به یې زړه ته ډاډ وموندلو اوځان به یې یواځې نه احساسوو.

يوه شپه چې دهغې مشره لور ورکره راغله نو په موركې يې يوه څه بدلون وليدو، نرگس به عموماً ساده خړې جامې اغوستې،د وېښتو كلكه كوڅۍ اوغټ ځادر په سر...دجانباز دمړينې نه وروسته هغې رنګين لباس نه و اغوستى،خو نن د هغى اسماني رنګه ورېښمېنې جامې په غاړه وې،دڅادر په ځاى دشيفون لوپټه يې په سر وه اوچې لور ته ورنږدې شوه نو دجامو نه يې دهغه مخصوص عطرو خوشبويي راپورته شو چې جانباز به ورله راوړو، نرگس دلمسو په خبرو خندل او ځو واري يې لور هم په غېږه كې ونيوله.

د مور دا بدلون دهغې دټولو اولادونولپاره حيرانونكى و، دوه لوڼې يې خوشحاله وې، نورو بيغوري ځرګنده كړه، او په هغه ورځ چې شهباز له ډېرې مودې وروسته خپله مور وليده نوتندى يې تريو ونيولو، هغه خبر و چې اشرف ددوى كور ته ډېر تلو راتلو ځكه نرگس به خپلو ټولواولادونو ته دهغه دراتګ خبره كوله.خو په خپل مور كې يې دا بدلون خوښ نشو، داخلك به څه وايي دهغه په زړه كې وګرځيده، خو بيا دښځې په وړاندې يې مورته څه ونه ويل. شهباز چې دورځې دتيرېدو وروسته دكور په لور روان شو نو ښځې يې لومړى خبره همدا وكړه"مورنن ډېر فيشن كړى و"شهباز دقهر نه هيڅ ونه ويل خو بس خپلې شونډې يې وچيچلې او دموټر رفتار يې نورهم تيزكړو.

هغه ماښام نرگس دټيليفون غوږى نيولى وه او په بل سر كې يې دخپل زوى وېناګانې اورېدې"ته اوس مونږه شرموې،خپل عمر ته وګوره... دا زما خسرګنى به څه وايي دا خلك به څه وايي..."او بيا شهباز چې داشرف نوم واخيستو نو نرگس دسر نه تر پښو ولړزېده"مونږ خو داشرف كا كا ډېراحترام كاوو دى دومره پريوتى انسان دى..."نرگس هيڅ ونه ويل بس ورو غونډې يې غوږى بيرته كېښوده اومخامخ لګيدلې هنداري ته ځير شوه.

په بله ورځ دهغې لور سيلى وركره راغله نو نرگس دكور دروازه ورته پرانيسته، دهغې ټول وجود په خړو جامو كې پټ و اوپه سر يې تور ځادركلك تاو كړى و، دهغې په شونډو يوه سترې موسكا راښكاره او بيا وركه شوه.

نيمګړې كيسه

په كوڅه كې دجوارو دنينو خرڅونكي غږ را پورته شو"پولى واخلئ پولى... دكور ماشومانو لويې دروازې ته منډې كړې،هغه هم له ځايه را پاڅيده، دځادر د پيڅكي پورې تړلې پيسې يې پرانيستې او دخپل درونډ وجود سره دكوڅې په لورې روانه شوه، لږه شيبه وړاندې هغې پټاسې خوړلې وې چې ورېنداري يې دچا دكوژدنې نه ورته راوړې وې،او دهغې نه هم وړاندې هغې ډوډۍ خوړلې وه، دډوډۍ نه وړاندې يې ګنډېرې ژولې وى او دګنډېرو ضرورت ورته ځكه پيدا شوى و چې ډېره مالګينه غوښه يې خوړلې وه.

دهغې په ژوند كې دوه كاره وو، يو ټوله ورځ خواړه او بله په كټ به پريوته او سترګې چې به يې پټې كړې نو ځان به يې دناوې په حيث ليدلو، دهغې په زړه كې بس يو ارمان و و،واده...واده او واده...

دپيغلتوب په درشل كې به يې شپه او ورځ دا خوبونه ليدل چې ډېر ژر به يې څوك وغواړي. هغه په دې غم كې نه وه چې سړى به څنګه وي كار به څه كوي ځوان به وي كه زوړ... بس هم په دې تصور دهغې وړه دنيا اباده وه،ځكه خو يې سبق هم پوره نه كړو ددې نه مشرې دوه خوېندې چې واده شوې،نو هر چا به ددې د راتلونكي په هكله خبرې كولې،بيا دهغې وروڼو هم ودونه وكړل،په كور كې ماشومان وزيږېدل ددې مور پلار زاړه شول،مور يې دپخلن كار نه شو

کولی، ځکه خو دې د اخلي پخلي کار په خپل لاس کې واخیستو او هم ددې ورځې نه ددې ولوږه هم زیاته شوه، د ډوډۍ نه وروسته چې به دې دسترخوان راټولوو نو پاتې شیان به یې هم خوړل بیا به هم دې ته خپله خیټه تشه ښکارېده،دکوځې نه یو پلورونکي به نه شو تېرېدای دهغې دکور مخې ته یې دخوراک دشیانو دخرڅولو لپاره ضرور ناره وهله،"وږې دي وږې ... دجوارو نینی ګنډېری...نان خطایي...کیک یوه ورځ ورته ورېنداري په ټوکو کې وویل:
"خېټه ده که ژرنده...هډو ودربږې نه...خو دي به دهیچا پروا نه کوله...بس خواړه وو چې ددې خیټې ته ورولویدل، ددې وزن اوس دومره زیات شوی و چې په ګرځیدوبه یې ساه ښکته پورته شوه، په پونړو به نه شوه ختلې، یو کار به یې وکړو نو بې حاله به ناسته وه، په دې ځوانه ځوانۍ کې خلکو وربانديې رنګارنګ نومونه ایښي وو.
ډومبکی،مېښه....پنډه شاببو....چاټی.... دهغې مور ټولو خپلو خپلوانو ته ویلي و چې که څوک زما لور وکړي نو زه به ورته خپلې ټولې ګانې ورکومه،خو هلکانو به غوږونه ونیول چې دې غواګۍ سر به څوک ژوند تیروي.
ښه نو ولوستونکیه.....تر دې خو ما کیسه وکړه پاتې کیسه ته راته پوره کړه...څه؟...ته وایي چې کیسه لیکل ستا کار دی...تراوسه ددې جینۍ نوم هم راته څرګند نه شو،ولې دې داسې کیسه پیل کړه چې پای له ما غواړي ښه سمه ده...ما ځینو خلکو ته دا کیسه هم تردې ولوستله او ددوی نه مې پوښتنه وکړه چې نور نو ددې جینۍ سره څه وکړم.
یوه ډله خلکو راته وویل چې که داجینۍ ښه اخلاق لري... کورنۍ یې ښه ده نو ددې غټ وجود دومره عیب نه دی... یو رژیم (دخواړو پلان)دې ورته څوک ونیسی... سمه به شي او په کار ده چې یو څوک یې وکړي.
خو ما دداسې کسانو نه پوښتنه وکړه چې که ستا ورو،زوی ،ماما یا نږدې خپلوانو کې یو ناواده سړی وې نو ایا دوی به دا جینۍ وغواړي؟
یوې بلې ډلې راته وویل چې دا جینۍ بې له واده هم ښه ژوند کولی شي،دې له په کار دی چې پاتې عمر دې دمور پلار په خدمت کې تېر کړي،کله چې دوی نه وي...دا به دکور مشره وي....ټول ورونه خویندې به وربانديې راټول وي،عزت او ناموس به یې ساتلی وي، عبادت دې وکړي ددنیا کارونو نه دې لاس واخلي او خپل اخرت دې ښه کړي.
خو زما پوښتنه دا ده چې څوک به دخپل خور،لور وریرې، خورزې یا لمسۍ ته داسې راتلونکې وغواړي، ښه نو ولوستونکیه... څه چرت وهې افرین شه چې تراوسه دا کیسه لولې،زه درته اوس خبرداري درکومه چې وړاندې دا کیسه مه لوله ځکه ددې پای نشته...ښه ده نو چې ته زما خبره نه منې نو زه به دا کیسه همدغسې پرېږدم نیمګړې...

پلار،موراو لور

پښتنه له اسمانه ځمکې ته را وغورځېده،په وجود کې یې ساه نه وه،خو په منډه وه،ماشومه لور یې په غېږه کې نیولې وه او نه پوهېده چې په خوشې سړک کوم خواته ورتله،دیوموټر تېز هارن هغه بېرته خپلو حواسو ته ورټیله کړه،دموټر ډریور هغې ته بد-بد کتل او دهغې ماشومې لورته یې اشاره کوله، لکه چې یې ویل"په خپله خو مرې ... دا ماشومه ولې له ځانه سره وژنې."
پښتنې ډېر مزل وکړوخو دستړیااحساس یې نه کاوو،که یوې تیږې دهغې پښه نه وی نیولې نو ښایي همدغسې به روانه وی، دا هم هلته دسړک په غاړه په لویه تیږه کښیناسته، ماشومې تمنا ته یې وکتل هغه حیرانه وه چې په مور مې څه شوي دي، خپل ورکوټی لاس یې ددې پر مخ کیښودو نو پښتنی ولیدل چې دهغې مخ په اوښکو لوند وو، دپوزې نه یې هم اوبه راوانې وې، د دی په اوږه

دځرمني تور بکس ځوړند و،د هغې نه يې رومال را وويستو سترګې او پوزه يې پرې پاک کړل.
څو شيبې وړاندې هغه په څومره هيلو دپلار کورته ورغلې وه،يو کلنې تمنا ته يې په ټوله لار غوږ.کې خبرې کولې،چې بابا ويني نو په تندي لاس به ېردې او سلام به ورته وکړی، تمنا به کټ-کټ وخندل.
د ښتني مور د ساه لنډی مرض لاره او پرون يې روغتون ته رسولې وه،خو هغې اجازه نه لرله چې دمور پوښتنې ته ورشي،د هغې پلار لس کاله پخوا ورسره هره اړيکه شلولې وه،هغې څو وارې جرګې مرکې وکړې خو ده دهيڅا نه منله، دپښتني ګناه ډېره لويه وه،هغې په خپله خوښه د وارث سره واده کړی و، هغه وارث چې د دوی د قام نه و، ددوی ژبه يې هم نه ويله او دخان زوی هم نه وو، پښتنه پوهېده چې په دې کار به يې پلار په قهر وي،د دې په واده کې هغه شريک نه شو، دا دخپل ماما له کوره واده شوې وه،خو هغې ليدلې و چې ددی نه وړاندې وروسته ځينو نورو جينکو په خپله خوښه دژوند ملګري غوره کړي وو، ديو څو ميندو پلرونه څه موده خفه و،خو بيا يې هر څه منلي وو،داولاد مينه دهر غرور سر ټيټ کړي،پښتني همداسې ګڼله، داسې نه وه چې وارث دهغې دپلار نه و خوښ، په سر کې يې ورسره ډېر په عزت او درناوی چلن وکړو.خو وروسته خبره ورانه شوه دپښتنې تره خپل ورور ته غټ پيغور ورکړی و"د بې غيرت" او د "بی ناموس" خطاب يې ورله ورکړی و، د پښتني دپلار لپاره دا پيغور دټوپک له ډز او دتورې له ګوزاره سخت وو.
پښتني وړه تمنا له غيږې ښکته کړه،هغه اوس اودرېدی شوه او دمور دګونډې سره يې ډډه ولګوله،پښتني څادر سم کړو دبکس نه يې يو بسکټ راوويستلواودتمنا په لاس کې يې ورکړو، نور کله به دې ماشومې چيغې وهلې،لاس پښې به يې غورځول، خو نن په حيرانونکې توګه غلې وه، لور دمور غم احساس کړی و، پښتني لارې ته کتل، سړک خوشی و، هغه په ټيکسي کې دپلار کور ته ورغلې وه، لس کاله پخوا هم دغسې يوه ورځ وه چې هغه دماما سره په يوې بلې ټيکسۍ کې له کوره ووتله، نه يې ورور لاس ونيولو، نه يې پلار په سرلاس کيښودو نه مور دهغې په سر قران شريف ونيولو نه يې پرې پتاسې وشيندلې. هغه په تيرو لسو کالو کې بيا خپل کور ته نه وه تللې، پلار يې ويلې و چې که بيرته راغلې نو وژنم دې.
ورونيو به يې حال پوښتلو او کله- کله به يې د هغې دپلار نه په پټه مور هم ورکره راتله. دروغې لپاره ډېرې هڅې وشوې،دوارث دپوهنتون يو استاد چې دپښتني دپلار ملګری وو،په ننواتې ولاړو دهغې ماماګانو، تروريانو،ورته په وار وار مينت زارئ وکړې،په اختر اوبرات کې به نورو خپلوانو ورته يادول چې پښتنه په خپل کور کې خوشحاله اباده او ددريو اولادونو مور ده،خو دا وړئ نه شرئ کيده.
نن هغې يو وارې خپل ځان راټول کړو،دمور د ليدو په هيله پلار ته پخپله ننواتې ولاړه،خو پلار يې ددې دليدو سره په ښکنځلو سر شوهغې لا خپل بوټان له پښنو نه وويستی او د وړې تمنا لاس هم ها غسې په تندي پاتې شو، د هغې پلار خپلې څپلۍ ته لاس کړو، د پښتني خور ژر د خپل پلار لاس ونيولو،هغې ته يې وويل:"ببئ ولاړه شه...بابا دې ونه وهي دا دشرم خبره ده" پښتنه يو څه وارخطا شوه خو بيا يې ځان کلک کړو او پلار ته يې وويل:"بابا جانه بس کړه...ومې بښه ... ما ډېره لويه ګناه کړې،خو خدای پاک هم بښونکی دی،زاری درته کوم...بس دی دمور لپاره... دخدای لپاره... " خو دهغې دا ټولې خبرې دهغې پلار نه اورېدې،هغه په لوی غږ دې ته ښکنځلې کولې،دهغه سترګې سرې او لاسونه يې له قهره رپيدل"ښنل منبل نشته..."جرآت دې څنګه وکړو چې بيا دې کور ته راغلې درته مې ويلې نه و چې وژنم دې" ددې خبرې سره سم هغه په ديوال ځوړند د تمانچې پټۍ ته لاس کړو، د پښتني خويندې په چيغوشوې "ولاړه شه خورې... " او دواړو د پلار له لاسه تمانچې واخيسته، هغې غوښتل چې ځان کلک کړې خو د پلار څپيړو

راوغورځوله، وړه تمنا په چیغو وه، پښتنې خپل ځان په هغې واچوو او د دروازې لورې ته یې منډه کړه، نا ببره هغه د لور نه مورشوه، د تمنا دویرې ډک غږ دې ته اړکړه چې له هغه ځایه ځان وبا سي، هغې لکه د چرګې تمنا دخپلو وزرو لاندې پټوله،دکور ددوازې نه په وتلو کې یې یو وارې شاته وکتل، دپلار ځیره ورته داسې ایسېده لکه چې ددې قاتل وي، بیا په یوه منډه له کوڅې لوی سړک ته را اوتله،د سر څادر یې په اوږو پروت وو او داسر توره په لاره روانه وه،اوس چې دهغې ځانته پام شو نو یو وارې بیا په ژړا شوه، دا څنګه پلار وو،پلرونه خو دخپلو لونو سر په لوپټه پټوي،په بدرګه یې له کوره رخصتوي دخوارو پتنوس ورسره وي.
هغه دپلار کور ته په ټیکسۍ کې ورغلې وه،دښار دې برخې ته ډېر لږ بسونه راتلل،دهغې هېڅ امید نه و چې بېرته تللو لپاره به ورته څه پیدا شي،خو قسمت یې ښه و،یوه لارۍ ورته ودرېده،هغه په سیټ کښې‌ناسته خو بیا یې هم ژړل،ورسره ناستې یوې ښځې ورنه وپوښتل" څه شوي دي ؟ " پښتنې په ژړا وویل: " پلار مې مړ شو"

دشیشې ګیلاس

بصرۍ په تناره کې ډوډۍ لګولې،دمازدیګر لمونځ شوی و،او هغه خبره وه چې عالم خان به دکلي دجومات نه را وتلی وي ،خو دا معلومه نه وه چې هغه به څه وختې کور ته راتلو،کله-کله به یې دملګرو سره دلارې پر سر بنډار کاوو اوناوخته به کور ته را رسیدو.بصرۍ به دمازدیګراودماښام ترمنځ داسې وه لکه چې په دار ځړېدله ما شومانو ته یې ویل "شور مه کوئ اوس به مو دادا راشي" هغوی ته به یې د وخته ډوډۍ ورکړې وه،ځکه د عالم خان کور ته راتګ دزلزلې نه کم نه و،تندی به یې تریو نیولی و دکور دروازې ته به یې لته ورکړه بس ته به وایې بهر چا سره یې جنګ کړی دی.
دبصرۍ خوابښې دخپل مشر زوی سره یو ځای اوسیده او کور یې دعالم خان کور سره دیوال په دیوال و دعالم خان مشره وربنداره شاخوبانه نومېده او په دې وخت کې به هغې هم په تناره کې ډوډۍ لګولې،هغه څه چې دکلي په هر کور کې به دډوډیو خوشبویي خپور وو.
نن بصرۍ دعاګانې کولې چې عالم خان دې ډېر وخت بهرپاتې شي،دهغې کټوۍ لا تراوسه نه وه پخه غوښه په کټوۍ کې خوټکیده، خو لا کلکه وه "خدای خبر چې قصاب دڅه شي غوښه راکړې ده چې نه خوړینیږي"بصرۍ به هر وارې دکټوۍ سر لرې کړو او دا جمله به یې له خولې را او ووتله، په دې کې نا څاپه ټول ماشومان په منډه شول او بصرۍ پوهه شوه عالم خان کور ته راننږدی وۀ،دهغه په راتګ به ټول ماشومان ورک شول، څوک به دکټ دلاندې او څوک به ددروازې شاته پټېدل،لوی هلکان به کله په ونه وختل او کله په کوټه، بیا چې عالم خان به ډوډۍ وخوړه او ټول به دهغه په تندي پوه شول نودخپلو خپلو سوړو اوپټو ځایونو نه به یو- یو راښکاره شو.
بصرۍ له کټوۍ سر لیرې کړو او غوښه یې په ګوته کې ونیوله، تراوسه خوړینه نه وه خو هغې ژر دسترخوان واچو، هر څه یې دعالم خان مخې ته کیښودل، هغه مخ او لاسونه وینځلي و اواوس ډوډۍ ته ناست و، دغوښې ټوټه یې چې خولې ته کړه نو په ښکنځلو شوبصرۍ ورته په ورو غږ وویل:
"قصاب نن سمه غوښه نه وه راکړې"عالم خان را پاڅیدو، هغه یې له کمڅې ونیوله، بیا یې ورله دیوال سره یو ډغره ورکړه، بصرۍ چې ترڅو ځان ټینګاووعالم خان ورله څپلۍ را خلاصه کړه دبصرۍ له خولې نه تشه سلګۍ را ووتله او چې عالم خان ورله سوک ورکړو نو دبصرۍ په سترګو توره تیاره شوه.

عالم خان په بدو ردو له کوره ووتلو د بصرئ له سر او پوزې نه وينې رواني وې،او دمور دوينو په ليدو دهغې لونې په ژړا شوی.
دعالم خان غږ د هغه مورهم اوريدلی واولړه شي‌به وروسته شاخوبانې دهغې دروازې نه سر را د دننه کړوچې ددواړو کورونو تر منځ په ديوال کې جوړه شوې وه او ماشومان به پرې پورې راپورې وتل.شاخوبانې ماشومان په قلاره کړل او په اوبو يې دبصرئ پرهرونه وينځل، بيا يې کورکمن او دشړشموتيل يوځای کړل او بصرئ ته يې په سر پټۍ وتړله.
دهغې مشرې لور ورته دپلار دقهر او د غوښې دکلکوالي کيسه وکړه، شاخوبانې دشونډو لاندې يوڅو ښېرې عالم خان ته وکړې،زړه يې کيدو چې دبصرئ سره کښيني خو د ديوال بلې غاړې نه يې دخوابنې غږ واوريدو چې"څه شوی دي" ته هم ورسره کښيناستې هغه زما زوی ډوډئ خوړلي ده که نه؟" شا خوبانې بيرته خوابنې ته ولاړه او هغې ته يې په لنډو ټوله کيسه تيره کړه،او لکه چې دبصرئ تمه وه دخوابنې لوړ غږيې بيا واوريدو"سړي خو همدغسې وي نو....دا خبره نه وه چې غوښه په څومره وخت کې خوړينۍږي، داسې پواړې ښځې د وهلو دي".په بله ورځ بصرئ سر او نيم مخ په څادر پټ کړي و او دکور کارونه يې داسې کول لکه چې هيڅ نه وو شوي، عالم خان دخپل مور سره ډوډئ خوړلي وه،اوسحر لکه دنورو ورځو په شان له کوره وتلی و.
دبصرئ دوی کور دکلي دچم نه لږ ليرې جوړ و نو ځکه ددوی دکور دغوبل به څوک نه خبريدل، خو بيا هم دکلي په ژوند کې دښځو وهل ټکول عامه خبره وه ،دبصرئ لپاره ګران کار دا و چې که کومې ښځې ترې پوښتنه وکړه چې سر يې ولې تړلی دی نو يوه نوې بهانه به ورته جوړه کړي،ځکه خوابنې ورته ويلي و چې پام کوه دکور خبرې نورو ته ونه کړې،د پښنې خوئيدل د بام (چت) نه راپرېوتل- د دروازې سره جنګيدل، د وړو غونډوسکی په سر لګيدل، د ديوال نه را پرېوتل، دا هر څه دبصرئ په زړه و، دمور له کوره به هم که چا ورباندې پېښه وکړه نو بصرئ به ورته دروغ ويل.
هغه به دجمعې ورځ ته ډيره نه خوشحاليده،عالم خان به ټوله ورځ په کور و او کله دا،او کله ماشومان به يې رټل، په دې جمعه خو دهغې ليور دخپل ټبر سره دمور تپوس ته را روان وو.
فريد خان په ښار کې اوسيدو اوهم هلته يې يوه ښاری ښځه کړې وه، صابره دهغه دښځې نوم و اوډېر اوچت تعليم يې هم کړی و، بصرئ به دشاخوبانې نه دومره نه شرميده لکه چې دصابرې نه، هغې به ډيرې پوښتنې کولې او دبصرئ سره به د هغې د پوښتنو ځواب نه و،د هغې جامې کالي هم ډېر فيشني واوخبرې به يې هم بل شان کولې.
په داسې جمعه به بصرئ دشا خوبانې سره ډيره مرسته کوله،ددريو واړو ورونو ټبر به يو ځای ډوډئ خوړله، دېرش دوه دېرش کسان به په دسترخوان کښيناستل،د ډوډئ خوړو نه وروسته بصرئ او شاخوبانې لوښې وينځل او صابره دخوابنې سره ناسته وه. د لوښو وينځلو نه وروسته بصرئ غوښتل چې ورو غوندې ځان خپل کور کې ورک کړي،خو کله چې دا دخپل کور په لورې روانه شوه نو صابره هم ورپسې را پاڅېده،دبصرئ خوابنې اوس دخپلو زامنو سره په خبرو بوخته وه.
کله چې بصرئ دصابرې په کوټه کې يواځې کښېناسته نو هغې اوس هم سر اومخ په څادر پټ کړی وو،صابرې ورته وويل:
"څه بس دی اوس خو سړي نشته مخ اوسر لوڅ کړه"بصرئ هم له دې خبرې وېرېده،خو اوس بله لاره ورسره نه و،دمخ نه يې پلو لرې کړو خو تندی يې هماغسې پټ و،صابره ورته يوه شي‌به ځير شوه اوبيا يې وويل:"دا په پوزه دې څه چل شوی دی؟"بصرې وويل: "هيڅ"
صابرې دهغې دتندي نه دڅادر پلو اوچت کړو او دهغې پرهر يې وکتلو، بيا يې وويل:"عالم خان لکه چې بيا درباندې لاس اوچت کړی دی"بصرئ له شرمه سترګې ټيټې کړې،هغې غوښتل چې

ځمکه وشلېږي او دا په کې ورکه شي،هېڅ یې ونه ویل،صابره یوه شیبه غلې وه،بیا یې
وویل:"ستا دا خاموشي او صبر ددې باعث دی چې سړی دې وهي..... یوه ورځ به دې مړه کړي"
دبصرۍ سترګې له اوښکو ډکې شوی" څه
وکړمه......عالم خان په وړو خبرو په قهر شي.... زیات وخت زه ملامته یمه......"همدغه خو
غضب دی کنه....."صابرې دهغې له خولې خبره ونیوله......ښځه که ملامته وي او کنه....... وهل
یې ناروا دی،ولې عالم خان چېرې هم غلطي نه کوي...ده چې تېر کال دفرید خان موټر له زاړه
کمره سره جنګولی و نو چا وهلی و؟"
د صابرې دسترګو نه دوه اوښکې نږدې دهغې اننګو ته کډه کوله چې هغې ژر ددواړو لاسونه په
ګوتو راټینګ کړل اوسترګې یې ومښلې"دا به زما په قسمت کې لیکلې وي... که نه نور ورونه خو
یې ډېر ښه دی"صابرې بې واره وویل:
"داځکه چې نور یې ستا په شان ښځې نه لري"دبصرۍ غرور نور هم خاورې شو،صابرې په
خپلې خبرې یو څه پښیمانه ښکارېده.... ژر یې بصرۍ نه ښښنه وغوښته او بیا پاڅیده بهر
دماشومانو چیغې او شور ځوږ ددې الامه وه چې فرید ښار ته دتللو لپاره به کوځې ته راوتلی
وي،بصرۍ هغې ته منت وکړو چې خواښې یا فرید ته دې څه ونه وایې ځکه چې عالم خان
خبرېږی نو لا په قهر شي،صابرې ورسره لوظ وکړو خو بیا یې ورته نصیحتونه وکړل، چې دعالم
خان لاس دې وونیسی ،که هغه ورته ځپېره ورکوي نو بصرۍ خو دې هم یو شی ورباندې
وغورځوی، بصرۍ پې‌که خندا وکړه او ویې ویل:
"ښځه کله سړی وهلی شي" صابرې ددوازې په درشل کې ودرېده او په غلې غږ یې هغې ته
وویل:"فرید خان زما سره په زوره خبرې نه شي کولی، یوځل مې داوبو په ګیلاس ویشتی واو
ورته مې ویلي و چې که بل ځل یې راباندې لاس اوچت کړو نو زه به کوځې ته ووځمه، ښه ده
چې کورمالت مې ننداره وکړي،بس هغه ورځ وه او نن ورځ زما نږدې چې د دشیشې ګیلاس
ووینې رانه یې لیرې کړي، په دې خبره بصرۍ ته هم خندا ورغله،دواړه په خندا دخواښې کورته
رواني شوی،په هغه شپه بصرۍ دخوب نه وړاندې تر ډېره وخته ځان سره چرت وهلو، په غوږ
کې یې دصابرې خبرو انګازې کولې.
ځوورځې واوړېدې دبصرۍ خواښې دعلاج په پلمه ځوورځو لپاره ښار ته دفرید خان کورته
ولاړه، بصرۍ او شاخوبانې به ددوۍ پر وخت په ازاده خبرې کولې.
ددوی دخبرو موضوع به ډېری دصابرې خبرې وې،دواړو ارمان کاوو چې دتعلیم له برکته
دصابرې ژوند ددوۍ نه بهتره و، بیا به یې دهغې دشیشې ګیلاس خبره رایاده کړه او وبه یې
خاندل، بصرۍ یو سوړ اسویلی وکړو او ویې ویل:"زه په تاسو ټولو کې بدبخته یم چې د سړي نه
راته بلا جوړه شوې ده" شاخوبانې ورته وویل:"یواځې ستا لپاره .....کټل دې نه چې تیره ورځ یې
د صابرې سره په ځومره ورین تندې خبرې کولې" بصرۍ شې‌به غلې وه،دا خبره ربښتیا وه چې
عالم خان دکور نه بهر یو بل مخ لاره خوش خلقه با اخلاقه ....خپلې مور سره به یې دټولې دنیا
ټوکې کولې د بصرۍ د مور پلار او د ورونو خویندو به یې ډېر عزت کاو....شاخوبانې ته یې
وویل:"ډېر مې ارمان شي چې عالم خان دې راسره په نرمه ژبه خبرې وکړي،که نور نه چې وهل
ونکړي،خو نه پوهېږم چې څه وکړم که چېرته نه دصبر تاویز پیدا کیدو نو عالم خان ته به مې
راوړی وای" شاخوبانې ژر دهغې په خوله لاس کیښودو "پام کوه چې دتاویز خبره
ونکړې....دبصرۍ مشر لیوراسلامي دې او دتاویزونو، زیارتونو ته تګ ددوی په کور کې رواج
نه لاره.
دبصرۍ خواښې په ښار کې ناروغه شوې وه او عالم خان دمور پوښتنې ته تللی و،دشپې ناوخته
چې کور ته را ورسېدو نو بصرۍ ورته په انتظار ناسته وه ددوی کلۍ دښارنه دوه درې ساعته

دموټر لاره لرله اوس سړک هم پوخ شوی وو او دښار نه ډېرې لارې اوموټرې تر ناوخته کلي ته راتلل.
بصرئ نه وه خبره چې عالم خان به ډوډئ خوړلې وي که نه خوبیا هم هر شی یې ورته ژر-ژر په دسترخوان کېښودو،اوس خویې د ډوډئ توده ساتلو لپاره دښار نه دپلاستیکو یو ترموز ډوله ډبه راغوښتې وه چې تر دوو دریو ساعتو به په کې هر څه تاوده وو. نن دهغې زړه ارامه و چې عالم خان به ورته څه نه وايي،خو عالم خان لومړی دسترخوان او بیا بصرئ ته وکتل او ویې
ویل:"ډیره بې عقله ښځه یې کنه" د بصرئ زړه یو درز وکړعالم خان دځپلو سره په کټ غزیدلی و.
بصرئ ورنږدې شوه او په وېره یې ترې وپوښتل" خیر خو دی.... مور څنګه وه....عالم خان ورته په ځیر وکتل" مور مې ښه ده زما سر مه خوره" بصرئ په ځان کې یوه څه نور جرات پیداکړو او ویې ویل" ښه نو ولې په قهر یې ډوډئ تیاره او ګرمه ده" عالم خان راپاڅېدو دماشومانو کټونو ته یې وکتل....ټول ویده و...دی له کوټې ووتلو نو بصرئ حیرانه پاتې شوه څه وکړي نور کله چې به عالم خان ډوډئ نه خوړه نو دې ته به یې وویل چې نه یې خورمه خو نن یې عجیبه چلن کاوو.هغه عالم خان پسې بهر را ووتله دغولې په بل سر کې یوه وړه کوټه جوړه وه چې ماشومانو به په کې خپل کتابونه او دښوونځي شیان ایښودل،یو ګوټ کې کټ هم واو چې کله به عالم خان دبصرئ سره ډېرې ناندرئ ووهلې نو هلته به ویده شو.
عالم خان دکوټې دروازه خلاصه کړه او دننه ولاړو،بصرئ پوهه شوه چې دې به هم هلته شپه تېروي،نږدې وه چې عالم خان ددې کوټې دروازه دننه بنده کړې وای چې بصرئ ځان په زوره کوټه کې دننه کړو او دروازه یې وټېله،عالم خان یو څه حیرانه شو، خو بیا یې خپلې ځپلې ویستلې او په کټ وغزېدو، بصرئ ورته وویل:"طبیعت خو دې سم دی کنه....ډوډئ دې ونه خوړه؟" "څه ډوډئ-ډوډئ لګیا یې" عالم خان په لوړ غږ وویل:"نه یې خورم .... نه یې خورم، کوم پلاوونه کبابونه دې راته پخ کړي دي چې ته به پرې سترې شوې یې."
دبصرئ دغوږونو نه یوه لمبه ووتله،هغې هم په لوړ غږ عالم خان ته وویل:"خوله دې ماتېده چې دا خبره دې څو شپېبې وړاندې راته کړې وای.عالم خان دډېرې حیرانتیا نه په خپل ځای اوچت کښېناستو،دا بصرئ خو بل شان وه،دې بصرئ خو قهر هم کولی شو،غږ یې څنګه لوړ کړو،دعالم خان ګوتو کې خارښت پیداشو، هغه خپلې ځپلې ته لاس کړو خو یودرز وشو اودهغه په سر یو دروند شی ولګیدو، عالم خان لا ځان پوهولو چې دا به څه شی وي،چې بل درز وشو او یوبل شی دهغه په پوزه ولګېدو،دکوم ماشوم دواړه بوټان دهغه په غېږ کې پراته وو،او ده سر په دواړو لاسونو کې نیولی و،په سترګو یې تیاره وه او لږه شیبه وروسته چې ده سر راپورته کړو نو بصرئ یې ولیده چې په لاس کې یې دشیشې ګیلاس نیولی و، دعالم خان په خوله یوه غټه ښکنځله راغله خو په "وی" بدله شوه ځکه دشیشې ګیلاس دده په لورې راوالوتواو عالم خان چې دخپل مخ دحفاظت لپاره‌لاسونه مخ ته نیولي وو دده لاس یې ټپي کړو.
عالم خان ته په خپل ټول وجود کې د درد څړیکې احساس شوی، دهغه له خولې اوس ځړیروي را وتل، دبصرئ دخولې څه خبره نه را وتله، بس هغه سخت په قهر وه او که چا ورته ټوپک په لاس کې ورکړی وای نو هم په دې شېبه یې عالم خان وژلو، خو دهغه دتندي او پوزې نه وینې رواني وې.
بصرئ له کوټې را ووتله او یوه اوږده ساه یې راښکله په هغه شپه عالم خان په پخلنځي کې کورکمان او تیل لټول،او بصرئ په ارامه ویده وه.
په بل سحر چې ماشومان ښونځیو ته تلل نوپلار یې ولېدو چې په سر یې پټئ تړلې وه، دهغه پوزه هم پړسېدلې وه او لاس یې په شړئ کې تاو کړی و، عالم خان چې له کوره راوتلو نو چرت یې

وهلو چې خلکو ته به څه وايي..... "زه دچت نه راپرېوتم ...نه-نه په ختو کې ولوېدم... " ده ته په لومړي ځل احساس وشو چې بصرۍ به څنګه خلکو ته باني جوړې کړې وي دوجود پرهرونه خو جوړ شي دانسان خپل غرور چې ختمېږي څومره لوی عذاب دی.
په پټيو کې يو کروندګر ترې پوښتنه وکړه"خير خو دی چا سره دې جګړه کړې ده؟"عالم خان ورته په يوه پيکه خندا وويل:
"نه ياره بيګا دموټر نه کوزېدمه... دروازه مې په مخ ولګيده...پوزه مې ويني شوه خو... خدای فضل وکړو".
اخوا بصرۍ شاخوباني ته دشپې کيسه کوله او بيا يې ورته وويل:
"که ښار نه دې لوښي راغوښتل ماته دناشکن (نه ماتيدونکي) ګيلاسونو يوسيټ راوغواړه هم هاغه چې نه ماتيږي"

سنيما

نازنين خپله طلای رنګه بټوه په ميز کيښوده او د اوچتو پوندو د نازکو پيزارو سره په کټ پريوته هما په يوه کرسۍ ځان وغورځاوو. په لاس کې نيولی د مريو ګلابی سينډلو تنی يې پرانستلی.
پروين لاتروسه د سر نه خپل ګلدار څادر هم نه وو لرې کړی او د کوټې سره جوخت غسل خانی ته يې منډه کړې وه.
دا دري واړه هم اوس د خپلې نږدې او پخوانې ملګرې زيبا د واده نه راګرځيدلې وی او د ډاکټرانو د ليلې په يوه کوټه کې وی. دا کوټه د پروين وه هغه د ښار په لوی روغتون کې د ډاکټرۍ ورستی کال (سيټاج) پوره کاوو چې ورپسی به يې سبق خلاصيده. نازنين او هما د زيبا په واده کې د ګډون لپاره د پروين په کوټه کې ايساری وی. دا پلان دوی هغه وخت جوړ کړی وۀ چې د زيبا د واده کارډ ورته رسيدلې وۀ.

پروين چې د غسل خانی نه راوتله نو يوه شيبه يې نازنين او هما ته وکتل. دواړو سترګی پټی کړی وی او په کوټه کې خاموشی وه. پروين د يوی کرسی نه ګدۍ راوخيسته او نازنين يې پری وويشته.
تاسو دواړه دلته د خوب لپاره راغلی يې؟ د نازنين او هما له خولې ګډ اوازونه راوتل {{سترۍ يمه دمه کوومه}} او دری واړو کړس کړس وخندل. پروين خپل پړونی د سر نه لرې کړو او په کرسۍ يې واچوو نابېره په کوټه کې رنګونه وځلېدل. د هغی په کميس لګيدلې ستاری مخامخ د لوی هنداری د رڼا سره يو ځای شوی او په ټولی کوټی کې يې پړک وپړوک جوړ کړو. نازنين ته موقع په لاس ورغله، " ته دی ته ګوره اوس مونږ په رڼا وژنی..."

د دری واړو جينکو خندا په کوټه کې تودوالی پيدا کړو. پروين د يخچال (فريج) نه د يخو اوبو بوتل راويستو او په ګيلاسونو کې يې اوبه واړولی. ژمی تير وۀ او نن ماښام د هوا سوړوالی هم مات شوی وۀ.

دريو ملګرو د واده ښايسته جامی له ځانونو نه وويستلی، مخونه يې د سرخی پوډرو نه پاک کړل او په کټ يو ځای کيناستی.

نن شپه ددوی د خبرو موضوع يواځی زيبا وه.

هما د طب په کالج کې خپله لومړۍ ورځ په زړه شوه زیبا هم پدی پوهنتون کې د دویم کال محصله وه د پوهنتون دود داسی وۀ چې د دویم کال جینکو به په نوو راغلو محصلینو اوبه شیندلی چې دوی په عذاب شی. تر یوی اوونی به جینکو همدغسی شوخی کوله. په هما اوبه وشیندل شوی، زیبا دا حمله وربانۍ دومره ناڅاپی کړی وه چې هغه وارخطا ډډی ته شوه..... پښه یې وخویده او په ازغن تار پریوته. ټولو جینکو چغی کړی . زیبا په لاس کې نیولی د سلورو جگ ورغوځار کړو او په منډه د هما مرستی ته راغله. دا یې را وچته کړه او په غیږ کې یې ونیوله. د هما لوپټه په ازغن تار کې ونښته او تر څو چې دوی راخلاصوله ریتایړی تری بیلی شوی. د هما په لیچو ازغن تار خراشونه جوړ کړی وو. نوری جینکۍ له ویری وتښتیدی. د زیبا په غټو غټو سترگو کې اوښکی وی. او په یوه ساه یې له هما ښښنی غوښتلی. بیا یې دا کوټی ته بوتله. دوو نورو جینکو ورسره د بستو په را وچتولو مرسته وکړه. زیبا ژر د خپلی الماری نه وچی جامی راویستلی او هما ته یې ورکړی چی جامی بدلی کړی، بیا یې د داروگانو یوه وړوکی صندوق راوړو او د هما په خراشکو یې ملهم کینبودل. یوی جینۍ ژر ژر د هغی جامی په استرۍ (اتو) اوچولی. بلی په منډه هغی له چای راوړی او بیا تر ډیره وخته دوی په خبرو بوختی وی. هما د خپلی سپینی لوپټی په غم کې وه. هغه له موره ویریده. زیبا ورله تسلی ورکړه او خپله نوی سپینه لوپټه یې د هغی په سر واچوله. زیبا هم له هغی ورځی ددی ملگری شوی وه.

نازنین په هاسټل (لیلیه) کې هغه وخت داخله شوه چې د دې ټولی کوټی نیول شوی وی. د طب ددی پوهنتون په لیلیه کې دوه ډوله کوټې وی. یو هغه چې د څلورو جینکو لپاره وی، دویم هغه چې دوه دوه به په کې اوسیدی. د لیلیی د مشری د کور سره جوختی څلور داسی کوټی وی چې په هغوی کې به د هر ټولگې استاذی جینکی ووسیدی. دوی به د مشری او د نورو جینکو تر منځ اړیکی ساتلی او ددوی ستونزې به یې لری کولی. نازنین ته هغه ورځ را په یاده شوه چې دې د څلورو جینکو کوټی ته خپل سامان یوړو نو هلته د وړاندی نه ښې الماریٔ، میز او کټونه نورو اخیستی وو. د نازنین په نصیب کې شلیدلې کټ او داسی الماریٔ راغله چې یوه دروازه یې نه بندیده. د دوی د ټولگی استاذه تر اوسه نه وه ټاکل شوی نو ځکه دی د زیبا سره ولیدل. هغی ژر یوه خاله را وبلله او د لیلیی گودام ته یې د ځان سره بوتله. هلته نه یې نازنین ته یو ښه نوی کټ ورواستولو او په بله ورځ یې د الماری د دروازی جوړولو لپاره یو ترکاڼ هم را وغوښتو. نازنین هم له دی ورځی د زیبا مریده شوه. او بیا به تل د خپلو وړو وړو ستونزو لپاره زیبا ته ورتله.
پروین ته هغه ورځ په زړه شوه چې په لومړی ځل د زیبا کوټی ته ورغله. د لیلیی ډیرې جینکی د اختر لپاره کورونو ته تللی وی. پروین پخپله کوټه کې یواځی ژړل چې زیبا وربانۍ را پیښه شوه. بیا یې دا خپلی کوټی ته بوتله هغه کوټه چې په ټولی لیلیه کې د جینکو لپاره د یوی ښکلی دنیا په شان وه. پروین په لومړی ځل ولیده. په سپینو دیوالونو د چت سره نږدی زیبا پخپل لاس په رنگ د ښایسته گلونو حاشیی جوړي کړي وي. په کړکی او دروازی یې اسمانی رنگ پردی وی چې وربانۍ د گلابو واړه واړه گلونه گنډلی وو. هم دغه گلونه د دیوال په حاشیو هم وو. د کوټې ټول فرش په سرۀ قالینه (غالۍ) پټ وۀ. په کرسیو ایښی نرمی گدۍ هم دغسی وی. پدی میز د بلو رو په یوه پیاله کې منې او مالټې ایښی وی. د کوټی په بل گوټ کې د شیشی په وړی الماری کې چینی لوښی او ورسره وړوکی یخچال وو چې وربانۍ د تازه گلونو گیډی ایښی وۀ.

د زیبا کټ هم ریښتا چی څېر کټ وو. ددی پوښ تک سپین وو او ورباندی هماغسی سور رنګ واړه ګلونه ګنډلی وو. پدی لویه جالی ځړیده د کټ سره جوخت په یو وړوکی میز د بجلی (بریښنا) لمپ وو او ددی په بیخ کې ګړۍ هم جوړه وه. د سبق په میز کتابونه په ترتیب ایښی وو .
په یو شی هم د دوړو یا د ګرد نښه قدری هم نه وه. پروین په هغه ورځ د زیبا د سلیقی نه خبره شوه. هغی اوریدلی و چې د زیبا ښایسته شیان خوښیدل خو د هغی کوټه د هغی د خپل وجود په شان ډیره ښکلا لرله. هر چا به هڅ وهلو چې د زیبا به کوم ښکلی سړی ته ودیږی، او نن دا دری واړه ملګری د زیبا واده ته تللی وی. ددوی د واده شاه ځلمی نه و خوښ شوی د عمر نه ډیر ښکاریدو. رنګ یې هم ډیر ښه نه وو خو په دوبۍ کې یې د کروړونو ډالرو تجارت لرلو او د کال شپږ میاشتی به په امریکا او اروپا کې ګرځیدو.

هما، پروین او نازنین د زیبا د سترګو ملال احساس کړی وو خو نورو میلمنو ته د هغی د طلایي کار قیمتی جوړه او د لکونو روپو ګاڼی حیرانوونکی وی. دا چی زیبا به خوشاله ژوند تیر کړی او که نه دری واړو ملګرو خپله خپله نظریه لرله. نازنین وویل چې زیبا به ټول عمر ماتم کوی هغه ډیره حسن پرسته ده هما دا خبره در کړه پدی چې زیبا د حالاتو سره سم ژوند کولی شو او پخپله به د خوشالی لاری پیدا کړی.

دواړو خپل خپل دلایل ویل خو پروین غلی ناسته وه. اخر چې دوی ستړی شوی نو هما ورته وویل پروین جانې ته خو هم څه ووایه کنه........ زیبا به خوشحاله ژوند وکړی که نه؟

پروین د شا پر تخته پرته وه او د چت پکی ته یې کتل. هغی وویل "زیبا اوس زمونږ د ژوند نه وتلی ده... کال دوه کاله وروسته به مونږ هم د یو بل نه بیلی شو. د سبق ژوند د یو ډیر ښه فلم په شان وی ماته داسی ښکاری لکه چې مونږ فلم لیدو. زیبا ددی فلم یو مرکزی کردار وو. د هغی واده ووشو فلم ختم شو." هما او نازنین د پروین د خبری په ځواب کې هیڅ وونه ویلي. دوی هم هغلته...... ګوبخی مو بخی ودی وی .

پروین خپلی عینکی لری کړی البم یې بند کړو او خپلی لمسئ ته یې وویل دا زما ملګری وې. خو اوس نه یمه خبره چې څه شوی. زمونږ د ژوند هر پړاو یوه سینما وه خو د سبق د دوری سینما تر ټولو ښه وه.

پوښتنه

ما نه دخپلې لور سترګې نه هېرېږي،کله چې زما له کوره وتله یوه اوښکه یې هم تویه نه کړه،په موټر کې دکښیناستو پر وخت یې یو وارې بیا زما په لورې سر واړوو،په شونډو یې نرۍ موسکا وه خو په سترګو کې یې دومره پوښتنې وې چې زما زړه یې په موټې کې ونیولو،موټر یې روان شو نو ماته خپل وجود ډیر دروند معلوم شو هم هاغسې لکه چې زما دمور او پلار دجنازې پروخت وو.
اوس هم په دې تورتم کې چې کله-کله دخلکو څیرې را یادوم نو دلور سترګې مې لکه دډیوې را ښکاره شي،څومره په ارمان زما کورته راغلې وه، دهغې نه وړاندې په وروستې ځل مې د دوو کالو په غیږ کې نیولې وه.

په هغه ورځ اختر و،مور ورله دشنو وریښمو ښایسته کمیس ګنډلی و،دا دنورو ماشومانو سره زما د ورور کره راغلې وه، هغه وخت هم ما دا د دوو کالو وروسته لیدلې وه،خو ما په هغه ټولو ماشومانو کې دا وپېژندله،دهغې سترګې زما سترګې وې،هغې زه نه پېژندلم او چې غېږ کې مې راواخیسته نو ماته یې حیران-حیران کتل، ما ښکل کړه نو مخ یې ژر په خپل لاس پاک کړو.
ښایي زما دړیرې ویښته ددې د مخ ګلابي څرمنې لپاره نا اشنا لمس وو، ما هغې ته خواړه په لاس کې ورکړل نو دا هغې ته ځیر شوه.
څومره بدبخته پلار ووم د هغې د مور سره مې ژوند ونه کړی شو،هغه زما نه وه خوښه .... مور او پلار راته خوښه کړې وه....اوتر څو چې ما دهغې تصویر لیدو او مور ته مې ویل چې زه یې نه کوم نو ددواړو کورنیو ترمنځ د واده خبرې خلاصې شوې وې.مشر وروړ مې ټوپک را واخیستو او راته یې وویل لومړی په ما ډز وکړه او بیا دواده نه انکار وکړه ځکه زه په دې کلي کې بیا کوز ګوری نشم ګرځېدی.زما واده... زما دښځې دژوند دبربادۍ پیل و،ما خپل ډېر کوښښ وکړو چې هغې سره یوځای واوسم خو په هره خبره به راته قهر راتلو،دهغې یوه ادا، یو کار، یوه خبره مې نه خوښیده، کله-کله به راته داسې احساس پیدا شو چې زه دخپل دسر دښمن سره په یو کور کې ناست یم.عجیبه ورځې شپې وې، ما زیات وخت په ښار کې تېراوه کاروبار مې هم هلته و. هڅه به مې کوله چې نورو ښارونوته په خپله ولاړشم چې کور نه لیرې یم زه په مسافرۍ کې خوشحاله اوم،کال تیر شو اوزه په کراچۍ کې خبر شوم چې لور مې شوې ده،ما یو څو دماشومانو شیان واخیستل او کورته مې ورواستول. زما لپاره اوس کلی بې مانا ځای و په تېره چې کله په کراچۍ کې مې دکاروبار یو شریک راته خپله خور په نکاح کړه.
زما لور ددو میاشتو وه چې زه کلي ته ولاړم، لور مې په غېږ کې ونیوله نو مینه مې ورباندې ماته شوه،خو دهغې مورته مې چې کله کتل نو کرکه مې هم هاغسې په زړه کې وه،هغې رانه دشپې پوښتنه وکړه، "چا راته ویلي چې تا په کراچۍ کې بله ښځه کړېده؟" زه خبرووم چې زما دبل واده خبره به پټه نه پاتې کیږي خو ما غوښتل چې لومړۍ خپله کورنۍ دې ته اماده کړم چې زما دویم واده وزغمي،خواوس چې دې خبره راواچوله نو ماورته وویل چې دا خبره سمه وه،هغه یوه شیبه هکه پکه په خپل ځای ناسته وه بیا په منډه له کوټې ووتله پاتې شپه ما دخپلې لور او دهغې دمور ژړا یو ځای په حجره کې اورېده،زه په کټ کې ناست اوم اوسوچونه مې کول چې دوی به تر کومې ژاړي.
دهغې او زما دکورنۍ سړو هیڅ ونه وویل،دویم واده څه عیب خو نه دی،زما مور،خویندو هیچا، هیڅ ونه ویل، خو زه پوهېدم چې زما په ښځې اور بل دی په بله ورځ هغه زمونږ له کوره ووتله اود پلار په کور کښیناسته.
زه بېرته کراچۍ ته ولاړم او بیاکال کې یوواری به مې کلي ته پېښه کوله،په لومړي کال مې لور ونه لیده،زما لومړۍ ښځې هغه ماته نه پرېښوده.دویم کال همدغه داختر ورځ وه،چې لور مې د نورو ماشومانو سره دکلی میلی ته تللې وه او زماښځې داسې ګومان نه کاووچې زه به د ورور په کور کې خپله لور ووینم، بس چانس ښه وو.ماشومانو په غولی کې لوبې کولې، دمیلې نه راوړي شیان یې یو بل ته ښودل، ځلوبۍ یې خوړلې د ډوډۍ پر وخت یو ماشوم داوبو ډک جام اړولی واو دځینو ماشومانو نوې جامې پرې لمدې شوې وې،زما دلور شین کمیس هم لوند و،دکور ښځو دماشومانو نه لمدې جامې ویستلې زما دلور نه یې کمیس لیرې کړو او هغې ته یې زما د وریږې وچ کمیس په غاړه کړو.بیا دا لامده واړه-واړه کمیسونه او پرتوګونه په تناب ویړي کړی شول چې د ژمي په تود لمر کې وچ شي.

زما ښځه لکه چې خبره شوې وه، زه پوه نشوم چې څه وخت زما لور دنورو ماشومانو دډلې او زما دژوند نه ورکه شوه،خو زه چې دورور له کوره وتلم نو هغه وړوکی شین کمیس مې دکوټ په جیب کې و.
دا کمیس تراوسه زما په الماریَ کې دنورو ډېرو شیانو سره خوندي دی،ددویمې ښځې مې زوی وشو نو په کلي کې مې خویندو خواړه وویشل،ما نه غوښتل چې زما لومړۍ ښځه ټول عمر زما لپاره سر سپین کړي، هغې ته مې پیغام ورواستوو چې که غواړې نو زه به یې ازاده کړم، دطلاق نوم بد دی خو دادې هم بل واده وکړي،په غوښتنه کې زما نه زیات زما دویمه ښځه فعاله وه،خو لومړۍ ښځې مې هماغه څه وکړل چې زمونږ دټولنې پښتنې ښځې یې کوي،دا چې ځان وژنې خو دطلاق پیغور نشي وړی.
بیا دژوند څرخ دومره ګړندی وڅرخېدو چې شل کاله واوښتل،زما مور پلار مړه شول دمشرې ښځې یو ورور په څه خبره ځان ووژلو دهغې مور هم مړه شوه،زه څوواري کلي ته ولاړم خو دلور دیدن راته ناممکن کار وو،زما ورونو خویندو هڅه وکړه چې ماشومه دې راته پرېږدي،ما اوس هم هغې ته پیسې ورلیږلې دلور لپاره به مې په اختر اوبرات کې شیان وراستول،خو نه پوهیدم چې لور مې زه یادولم او که نه.
هغې دکلي د ښونځی سبق خلاص کړو مور دښار په یو کالج کې داخله کړه،زه څوواري کالج ته ولاړم چې هغه ووینم،خو دکالج مشرې راته اجازه رانه کړه.
ماته خدای دوه نور زامن هم راکړل، داسې ښکارېده لکه چې زما په قسمت کې نورې لوڼې نه وې،زما دویمې ښځې به راپورې خندل چې خلک زامن غواړي او ته دلوڼو ارمان کوې.
په کلي کې به دنږدې خپلو خپلوانو ودونه کېدل نو ما به خپله کېمره چاته ورکړه چې دټولو نجونو تصویرونه دې
واخلي،خوزما دلور تصویر به چا نشو اخیستی،هغه د مور له خوا ودونو ته هم نشوه تللې،زما سزا همدا وه چې دلور مخ ونه وینم،بیا خبر شوم چې زما لور په یو دفترکې ځان ته کار پیدا کړی و،ما دې دفتر ته څو واري ټیلیفون وکړو خو ددې سره مې خبرې ونکړې شوی.
زما زامن اوس لوی دي، یو په پوهنتون کې دی،دوه نور په کالجونو کې سبق وای، زما کاروبار اوس نورو خلکو سمبالوو،ماته دزړه مرض پیدا شوی و او ډاکټرانوراته داوږدو سفرونو اجازه نه راکوله، دشکرې مرض زما دسترګو نظر کم کړی و.مشر ورور مې مړ شو نو په ما دزړه حمله راغله،او په روغتون کې داخل شوم بیا کورته په راتلو زما دویمې ښځې یوه میلمستیا وکړه. ددې میلمستیا په دویمه ورځ زه دخپل کور په برنډه کې ناست اوم چې نوکر خبر راوړ چې یوه جینۍ ما لیدل غواړي، زه د لوېې دروازې پورې ولاړم خیال مې دا وو چې څوک به نوکرۍ لپاره راغلی وي،هلته زما لور ولاړه وه ما د لیدو سره سم وپېژندله، سترګې یې زما سترګې وې ما په غېږ کې ونیوله نودهغې سترګې ډکې شوی،دننه مې بوتله نو مخامخ راته ښځه ولاړه وه، هغه زما دوینا نه وړاندې پوهه شوې وه او رنګ یې ژیړ تښتیدلی وو.
مانه خپله ناروغي هېره شوه،څوساعته مې هم دلور سره خبرې کولې،هغه زما دناروغۍ نه خبره شوې وه زما دژوند دهر پړاو نه خبره وه،زما د زامنو نومونه هم ورله ورتلل،زما دویمې ښځې ته یې ادې وویل،هغه دخپل مور دمخالفت سره زما لیدو ته راغلې وه،زه یوڅه خواشینی اوم هغې ته مې په قهر وویل چې ځوانې جینکۍ یواځې نه ګرځي،خو هغې راته وویل:"بابا زه په الوتکه کې راغلې یم مشرې ببونه مې ستا پته اخیستې وه،ټیلیفون شمیره هم راسره وه زما ددفتر یوه ملګرې دلته په کراچۍ کې واده شوې ده،او هغې ماته ویلي و چې که راتلې نو زه به دې دهوایي میدان نه راولم" زه دهغې په جرآت خوشحاله شوم، دغرمې د ډوډۍ نه وروسته مونږ په باغ کې کښیناستو او هغې ماته دخپل سبق او ددفتر خبرې وکړې.

زه هېڅ خبر نشوم چې زما زامن څه وختې کورته راغلل، دوی څه وويل... څه يې وکړل زما ټوله توجه خپلې لور ته وه،مازديګر مهال دهغې ملګرې ورپسې ټيليفون وکړو، دشپې لپاره بيرته تلله او که نه. ما هغه ايساره کړه خو زما دويمه ښځه خوشحاله نه ښکارېده.زه پوهيدم چې هغه زما دلور په مخ کې خپله ښه ويني،خوزما تنده ډېره وه ما غوښتل چې دتيرو څوکلونو مينه په خپلې لور وشيندم هغه دومره ونازوم چې ټولې فاصلې ورکې شي.
دشپې دډوډۍ نه وروسته هم مونږ خبرې کولې بيا ناوخته هغه دميلمنو دايساربدو کوټې ته ولاړه او زه چې په خپل کټ پرېوتم نو ښځې مې ژبه پرانيستله،هغې په يوه ساه بې شمېره پوښتنې کولې"دا به څومره ورځې دلته وي؟ په کوم هدف راغلې ده؟ مور به راليږلې وي؟دومره موده وروسته يې ولې راپرېښوده؟ دا به زما کور خو نه ورانوي؟"خو ما دهغې ديوې پوښتنې ځواب هم نه ورکاوو زما داوړو نه لکه چې يو لوی پيټی ليرې شوی وي،دشپې مې په ارامه خوب وکړ.
په دويمه ورځ هم ما دلور سره تيره کړه،دهغې غږ پرما ډيرخوږ لګيدو،غوښتل مې چې ټوله ورځ هم ددې خبرې واورم،دهغې له خولې چې بابا به مې واورېدو نو زړه به مې په ټوپونو شو زما زامنو ماته "ډيډي" ويل، مازديګر زما لور دخپلې ملګرې کورته ولاړه چې خپلې جامې کالي او نور شيان راوړي.
هغه چې لاړه نو ښځه راته مخې ته کښېناسته اوبيا يې پوښتنې پيل کړې ما ورته په قهر وويل:"زما غوږونه مه خوره هغه زما ليدو ته راغلې ده کار لري...ولاړه به شي دميرې دښمنې ورسره مه کوه"ښځه مې ددې خبرې په اوريدو لا په قهر شوه،راته يې وويل چې زه ډېر کمزوری يم، دا جينۍ به دهغې کورورانوي اوس په خپله راغلې ده بيا به ورپسې مور هم راشي،ما دهغې دتسلۍ لپاره ورته ډېر څه وويل خو دې په ژړا پيل کړه.زامن مې دخپلو کوټونه راوتل مونږ ټول يو ځاې کښېناستو،اوترډېره وخته مو خبرې کولې،زامنو مې د مور پلوې کوله وروستۍ خبره داوه چې زما لور يوه شپه به نوره زمونږ په کور کې کوي بيا چې هر چېرته غواړي ځي به،ما ښځې ته منت زارۍ وکړې چې هغه به ولاړه شي داسې تادي ښه نه ده،خودې راته ګواښ وکړو چې که يوه بله شپه مې لور راکره وکړه، نو دا به دزامنو سره له کوره وځي.
ماښام زما لور خوشحاله-خوشحاله راغله يو وړوکی تور صندوق يې ځان پسې را ښکلو،ما نوکر ته اشاره وکړه نوهغه ترې صندوق ونيولو او کور ته يې دننه کړو.مونږ دواړه په برنډه کې کښياستو زما کور سمندر ته نږدې دی او په دې ماښام ډېره ښه هوا چلېده،دبرنډې دستنې سره درامبيل دګلونو ځيلۍ دسپينو ګلونو نه ډکه وه او دګلونو وږمې دهوا سره يو ځاې شوې وې،زما لور دځيلۍ نه يو څو ګلونه وشوکول....بوی يې کړل او بيا راسره کښيناسته راته يې وويل:"بابا ددې کور همدغه ځاې ډېر ښکلی دی" زه خبر اوم چې دهغې دا ځاې خوښيدو،پرون مونږ دلته څومره خبرې کړې وې نن مو چاې او دغرمې ډوډۍ دلته يو ځاې خوړلې وه.
ما دهغې نه پوښتنه وکړه چې په کراچۍ کې څومره وخت پاتې کيده، هغې وويل زما ټکټ ديوې اوونۍ لپاره دی خوزه غواړم صبا بېرته ولاړه شم،هغې چې دا خبره وکړه نو زما سترګو ته يې وکتل ما ترېنه سترګې بلې خواته واړولې هغې ته مې هېڅ ونه ويل هغې زما دخبرې انتظار کاوو خو ما ورته هيڅ نشو ويلی،په سينه مې يو لوی کاڼی پرېوتو،لاس مې اوچت کړو خو هغې د وړاندې نه راته ګيلاس نيولی و ما ترېنه يو څو ګوټه اوبه وڅښلې.په دې کې يوې خدمتګارې غږ وکړو چې ډوډۍ تياره ده ،مونږ دننه ولاړو نو لور مې دټولو سره روغبړ وکړو،ټول غلي وو،زما دښځې سترګې اوس هم سرې ښکارېدې...سره له دې چې هغې مخ لاس وينځلی او سرخي پوډر يې کړی وو.

زه نه پوهیدم چې دهغې سرې سترګې به زما لور هم لیدلې وي او که نه دا زما وهم وو،ښځې مې لکه دېرون په شان ورسره عادي خبرې کولې دخواړو شیان یې ورته ورکول،خو پرون اونن کې فرق و یا ښایي ماته په کې فرق ښکارېدو.
د دوډۍ نه ورسته مونږ بیا برندې ته راووتلو لور مې جامو بدلولو لپاره خپلې کوټې ته ولاړه نو ښځې راته بیا خپله خبره یاد کړه،ما ورته وویل:"ډېره مه دردېږه هغه صبا ته ځي"ښځه مې ددې خبرې په اورېدو ارامه شوه،بیا مې چې لور راسره کښیناسته نو هغې ورسره خوږې خوږې خبرې پیل کړې،ما دخپلې لور سره سترګې نشوی لګولې نه مې ورته ویلی شول چې صبا ته مه ځه یوه اونۍ ایساره شه،نه مې ورته دتللو ویلی شول،زما ښځې ورته د دروغو ستونه کول چې "کاش که یو څو ورځې نوره ایساره شوې وای" هغې به زر ماته وکتل زما لور دا خبره زما دخولې غوښتله،خوما هېڅ نشو ویلی.زما په خوله یو غټ قلف لګېدلی و،زه نه پوهیدم چې نور مې ورسره څه خبرې وکړې،شپه څنګه تېره شوه....سحر څنګه وشو،هغې څنګه ځان ته په الوتکه کې سیټ پیداکړو او هغه کومه ګړۍ وه چې دا زما له کوره ووتله،نه پوهیږم چې غرمه وه که ماښام،هغې څه ویل او څه نه ویل،ماته ترغاړې ووتله اوبیا چې موټر کې کښیناسته نو یوواري مې سترګې دهغې په سترګو
ولګیدې،هغه ډېره په حوصله موټر کې کښیناسته په شونډو یې موسکا وه،خو په سترګو کې یې یوه پوښتنه وه......او زه ددې پوښتنې په ځواب پسې تراوسه ګرځم،زما دسترګو نظرولاړو زه دنورو محتاج یم، ښځه مې په ورځ کې یو ځلې راسره کښیني، زامن مې کله راته راشي کله نه ،زه نه یم خبر چې نن څویمه ورځ ده یو بوډا نوکر زما خدمت کوي او هغه مې ددنیا له حاله خبروي.
خو زه چې ځان ته یم دلور سترګې وینم او دهغې دسترګو هغه پوښتنه هم چې"پلاره ته ماته ولې نه وایې چې پاتې شه."
پای.